

บทนำ

“เพราะความรักที่ปิดบังตาเจ้าให้มีดบอด จึงได้ทำเรื่องที่น่าอัปอาย ต่อเผ่าเผ่าเดียวกันนี้ สมควรได้ไปเกิดเป็นสัตว์เดรัจฉานบนโลกมนุษย์ยิ่งนัก!”

สุรเสียงซึ่งกังวานสะท้อนห้วงแห่งเกษียรสมุทรทำให้เกิดลมฉุนใน อารภรณ์สีเขียวมรกตน้ำตาริน ใบหน้าเยาว์วัยแต่มีแววอติโรยเหลือบมอง ผู้มีเคียรแผ่พังพานผงาดถึงเจ็ดเศียรด้วยดวงตาแดงก่ำ เจ้าของเกล็ดเลื่อม ทองทองแสงเป็นประกายระยิบระยับขดกายขนาดใหญ่เป็นแท่นประทับให้อองศ์วิษณุเทพ ณ ใจกลางเกษียรสมุทร ความน่าเกรงขามที่แผ่ออกมาทำให้ ผู้ที่มีได้สัมผัสสายราชวงศ์อย่างธารทิพย์มิกัลล่าแม้เพียงลอบสบนัยน์ตา แข็งกร้าวคุณั้น

“ข้าแต่องค์วิษณุเทพ ข้าผู้ถือเป็นผู้สูงสุดของนาคา ขอตัดสินโทษแก่นาคีนี้ด้วยผู้นี้...”

“ข้าก่อน...”

สตรีงามผู้ประทับเคียงคู่บุรุษเลอลักษณะนับลี้ลับก้นาคาเปล่งลำเนียง ขัดเจ้าของสุรเสียงก็กัก้อง ความไพเราะของน้ำเสียงที่เปล่งออกมามิต่างจาก

คิดซับซ้อน ท่วงทำนองนั้นคล้ายปลอมประโลมนาถีนึ่งน้ำตานองหน้าอย่าง
แปลกประหลาด เกล็ดมณีรีบก้มลงกราบที่พื้นทรายขาวสะอาด ทั้งยังไม่
ระคายยามผิวกายต้องสัมผัส

“อย่าถึงขั้นต้องให้นางลงไปเป็นเครื่องจานเลยอนันตนาคราช”

“ข้าแต่พระแม่ นางบันดาลให้เกิดลมฝนในโลกมนุษย์ ทำให้น้ำท่วม
จนเกิดภัยพิบัติ พิษผลล้มตาย สัตว์น้อยใหญ่ได้รับความเดือดร้อน อีกทั้ง
ส่งพิลาสมยุราและวิหรูตไปจุดดั่งโลกมนุษย์โดยหาใช้หน้าที่ของนางไม่ โทษ
ของนางเพียงนี้นับว่าน้อยไปเสียด้วยซ้ำ”

“หากข้าถูกพรากจากของรัก ข้าก็คงเสียใจจนแผลอบันดาลโทสะมิแพ
นางหรือกอนันตนาคราช”

นี่แหละหนอจึงเรียกว่างามทั้งกายและใจจนยากหาสิ่งใดเปรียบ
เปรย... น้ำพระทัยใหญ่หลวงเป็นล้นพ้น

ร่างบางของนาถีน้อยที่หมอบกราบมีต่างจากงูตัวจ้อยล้นเทาจากแรง
สะอื้น ท่ามกลางกระแสทิพย์แห่งเทพและเทพผู้ยิ่งใหญ่ทั้งสองพญา
อนันตนาคราชเจียบเสียงลง มีเพียงเทพผู้เป็นจตุรมุขโพธิ์ใหญ่ให้แก่นาถีน้อย
ในตอนนั้นเท่านั้นที่เอ่ยกับผู้ที่เอนหลังอยู่ในอิริยาบถอ่อนคลาย ไบหน้าบุรุษ
ช่างเลอลักษณ์ และยังแผ่บารมีออกมาทั้งที่อยู่ในการทำลับตาพริ้ม อมยิ้มที่
มุมปาก ดุจทุกเรื่องในโลกหล้ามีสิ่งใดเป็นทุกข์สำหรับพระองค์

“เสด็จพี่ หากพระองค์ประทานอภัยแก่นาง ข้าจักสร้างสระบัวลึกลับ
ขึ้นมาเพื่อให้นางบำเพ็ญเพียรเป็นการสำนึกผิด นอกจากจะเป็นการโปรด
สัตว์แล้ว ยังช่วยให้นางได้พิเคราะห์ถึงสิ่งที่กระทำลงไป และยังเป็นการ
บังคับให้นางสร้างเสริมบุญไปในตัวด้วย พระองค์ทรงมีความเห็นอย่างไร
เพคะ”

“ให้เป็นเช่นที่เจ้าปรารถนาเถิด”

“เกล็ดมณี...” เจ้าของผิวขาวนวลผุดผ่องสวมอาภรณ์ลึกลับบัวพร้อม
เครื่องประดับทองคำแพรวพราว ไบหน้าเผยยิ้มอ่อนโยนสมกับเป็นพระมารดา

เอ่ยเรียกในฉับพลันเมื่อได้รับคำอนุญาตจากผู้ที่อยู่บนบัลลังก์นาคราช “ข้าได้เนรมิตสระบัวลึกลับขึ้นแห่งหนึ่ง เจ้าจงลงไปที่นั้น ดูแลสระบัวแห่งนั้นให้ดี ลำน้ำกษิตและบำเพ็ญเพียร สิ่งสมบุญบารมีให้มาก”

“ขอบพระทัยองค์วิษณุเทพ...ขอบพระทัยเพคะ พระแม่ลักษมีเทวี” ร่างที่หมอบกราบกับพื้นเอ่ยเสียงลั่นเครือพร้อมหยาดน้ำตาที่รินไหลออกมา มิขาดสาย กระทบมือบางกราบกรานทั้งสองพระองค์ด้วยความเคารพอย่างหาสิ่งใดเปรียบมิได้

ลั่นเสียงลั่นเครือ ร่างของเกล็ดมณีและธารทิพย์นาครีรับใช้ประจำตัว พลันสลายกลายเป็นละอองสีมรกต พวยพุ่งไปยังสระบัวลึกลับทางทิศอีสาน ซึ่งถูกเนรมิตขึ้นจากกระแสทิพย์แห่งเทพีทันที

พระนางมองตามนาครีน้อยที่ใจสลายเพราะตนมิถูกเลือกจากผู้ที่รัก แล้วพลันบังเกิดกระแสทิพย์แห่งความห่วงหาผู้ที่เป็นเสมือนดังบุตรในอุทร แห่งตนลอยปลิวตามติดเกล็ดมณีนาครีไปยังสระบัวลึกลับ จนเปลวประทานพรให้แก่นาง

เมื่อถึงกาลสมควร จักมีผู้ที่รักเจ้าสุดหัวใจหาเจ้าพบในที่สุด...

ฉะนั้น เมื่อเกิดการพบกันขึ้น ข้าอยากใหเจ้าจำไว้ว่าฉันมิใช่เรื่องบังเอิญหรือกลูกเอ๋ย...

แต่ฉันคือ โชคชะตาของเจ้าเอง...

๑

สระบัวลึกลับ

หิมพานต์ถือเป็นดินแดนศักดิ์สิทธิ์ของเหล่าเทพยดา และเต็มไปด้วยสิ่งน่าอัศจรรย์จนเกินคาดเดา กึ่งกลางของป่าแห่งนี้มีสระอนิดาตอันเลื่องชื่อซึ่งรู้จักกันในหมู่ชาวหิมพานต์เป็นศูนย์กลาง แวดล้อมด้วยภูเขาสูงเสียดฟ้าหาลูก ทุกลูกโน้มเข้าหากันเพื่อปกคลุมสระน้ำแห่งนี้ไว้ สายลมเฉื่อยที่รำเพยตามหน้าที่ของพระพายพัดเอาความเย็นมาสู่ชาวทิพย์ที่อาศัยอยู่เบื้องล่างแห่งเขาพระสุเมรุ เยื้องไปทางทิศอีสานของเทือกเขาสลับซับซ้อนด้วยแมกไม้เนานาพรรณมีไม้ยืนต้นที่มีขนาดใหญ่เกินกว่ามนุษย์สิบคนโอบตั้งตระหง่านเรียงราย นอกจากนี้ยังมีสระบัวลึกลับที่กินพื้นที่เจ็ดโยชน์ รายล้อมด้วยต้นไม้แปลกพิสดาร ส่งกลิ่นหอมหวานแม้มิได้ผลิดอกก็ให้ผู้ใดได้ยล

สีของวารีในสระลึกลับมีต่างจากสีน้ำของมหานทีสีทันดร ดอกบัวทุกดอกในสระน้ำก็มีสีสุวรรณพรรณราย เกสรนั้นทอแสงดุจอัญมณีหลากสี ทั้งยังมีกลิ่นหอมเฉพาะตัว ไม่ว่าใครเดินผ่านเป็นต้องหลงใหล ทว่า ณ ที่แห่งนี้กลับมีเพียงนาคีสองตนพำนักอาศัยอยู่เท่านั้น ทั้งยังถูกบดบังไว้ด้วยมนตร์มายาแห่งทิพย์จากพระแม่ลักษมีเทวี เพื่อให้ทั้งสองมีสมาธิในการ

บำเพ็ญเพียร ไม่ว่าผู้ใดก็มีโอกาสพบหากมิได้มีชะตาต้อกัน

นาถิหารทิพย์สวมอาภรณ์ขาวสะอาดตา ท่อนบนท่มสไบเฉียงสีขาวย ท่อนล่างนุ่งผ้าซิ่นตีนทองสีเดียวกัน ที่เอวคาดเข็มขัดเงินยวงงามงด ที่คอไว้ซึ่งสิ่งใดสวมใส่ เส้นผมดำสลวยถูกรวบเป็นมวยไว้ด้านบน ปักปิ่นเงินลายกนกนาคราชขบงบอกถึงชาติพันธุ์ของนาง เจ้าของโบหน้างามอมยิ้มบางๆ เช่นทุกครั้งที่ได้นั่งชมชมนดอกบัวเหล่านี้ผลิบาน ก่อนใช้ช้อนตักน้ำหวานจากเกสรของดอกบัวสุวรรณพรรณรายมาใส่ในโอแก้ว หมายเก็บไว้ถวาย แต่ผู้ที่มีเสวยเนื้อสัตว์ใดเพื่อละทิ้งซึ่งกระแสนแห่งกรรมในการเช่นฆ่า

ความสงบนี้ ข้าเพียรภาวนาอยู่ทุกเมื่อเช้าวิน ว่ามันจะช่วยเยียวยาหัวใจที่บอบช้ำของท่านได้...

นางเอี่ยมมือไปแตะกลีบบัวสุวรรณที่อยู่ใกล้ที่สุด ถึงแม้จะเป็นเพียงบัวดอกเล็กที่สุดในสระลิลิบัแห่งนี้ แต่ก็มีขนาดไม่ต่างจากถ้วยสักใบสำหรับมนุษย์ ในขณะที่ดอกใหญ่สุดมีขนาดเทียบเท่ากับเรือลำหนึ่งซึ่งมนุษย์ตัวจ้อยสามารถขึ้นไปนั่งบนนั้นได้ถึงสิบห้าคน

“ธารทิพย์...” เสียงหวานใสที่ดังกังวานมาจากเบื้องล่างของสระทำให้ธารทิพย์เปลี่ยนจากร่างสตรีกลายเป็นนาถิทันที่ที่ถูกเรียกหา ผิวกายขาวผ่องปกคลุมด้วยเกล็ดสีเขียวเลื่อมพราย หงอนและครีบหลังสีทองคำเปล่งปลั่งหางลายกนกแผ่ออกคล้ายครีบมัจฉา นัยน์ตาสีอำพันสุกใส แหวก้วยลงสู่เบื้องลึก ผ่านเหล่าสายบัวนานาที่ทอดยาวสู่ด้านล่าง

ท่ามกลางวาริสี้น้ำนมเต็มไปด้วยเหล่ามัจฉาหลากสีที่แหวกว่ายอยู่อย่างสบายใจ แม้จะมีความลึกกว่าเจ็ดโยชน์ แต่นาถิหารทิพย์สะบัดกายเพียงไม่กี่ครั้งก็ลงมาถึงวิมานด้านล่างได้อย่างรวดเร็ว

วิมานซึ่งอยู่เบื้องลึกของสระบัวลิลิบัมิต่างจากปราสาทหินขนาดเล็กที่ถูกสร้างอย่างวิจิตร ถึงแม้มองจากภายนอกปราสาทแห่งนี้จะถูกสร้างขึ้นจากหินทรายสีชมพูธรรมดา แต่กลับเปล่งแสงสุวรรณแพรวระยับจากกระแสบุญที่ผู้อยู่อาศัยได้สั่งสมมาตลอดระยะเวลาหลายร้อยปี เมื่อธารทิพย์เลื้อย

ผ่านกำแพงที่กั้นขวางตัวปราสาทไว้ ร่างนาศิพลันกลับคืนสู่ร่างมนุษย์ในทันที
“ธารทิพย์ เจ้าอยู่ที่ใด”

“มาแล้วเพคะ” นาศิธารทิพย์ส่งเสียงตอบรับพร้อมกับรีบสาวเท้าไปตามทางเดินศิลาแลงที่ทอดยาวสู่ตัวปราสาทที่ถูกตกแต่งอย่างโอ่อ่าและมีข้าวของเครื่องใช้ครบครันไม่ต่างจากราชวังสมกับบารมีของผู้ครอบครองและตรงไปยังห้องของผู้ที่เรียกหานางโดยเร็วที่สุด ด้วยตามรับใช้ผู้เป็นนายมาหลายร้อยปี จึงมิอยากให้ผู้เป็นนายเหน็ดเหนื่อยต้องรอนาน

“หม่อมฉันมาแล้วเพคะ องค์หญิงมีเรื่องอันใดหรือเพคะจึงเรียกหาหม่อมฉัน”

เบื้องหน้าของธารทิพย์คือสตรีเจ้าของดวงหน้างามดุจเทพธิดาในวัยสาวสะพรั่ง ริมฝีปากสีชมพูกลีบบัว กลางหน้าผากแต้มจุดแดงหนึ่งจุด สวมอาภรณ์สีชาวดมิตต่างจากนาศิรับใช้ ปล่อยเส้นผมสีดำยาวสยายจนถึงสะโพก ท่าที่สงบนิ่งเบี่ยมด้วยบารมีทำให้ธารทิพย์เลื่อมใสและพยายามดำรงตนอยู่ในการบำเพ็ญเพียร ให้เหมือนกับผู้ที่นางยินยอมติดตามรับใช้ตั้งแต่ออกจากวังบาดาล

“คือนี่เป็นคินฉันทราสุกสกา ข้าจักขึ้นไปนั่งสมาธิที่ดอกบัวสุวรรณพรรณรายเลี่ยหน้อย จึงอยากวานเจ้าช่วยไปเลือกเฟ้นดอกบัวที่เหมาะสมให้ข้าที”

“ได้เลยเพคะ เดี่ยวหม่อมฉันจัดการให้”

“อ้อ! ธารทิพย์”

“เพคะ องค์หญิงมีพระประสงค์สิ่งใดเป็นพิเศษอีกหรือไม่ ตรัสแก่หม่อมฉันได้เลยเพคะ”

ใจจริงตัวนางเองอยากจะสั่งสอนให้นาศิรับใช้อย่างธารทิพย์หัดบำเพ็ญเพียรให้มากกว่านี้เลี่ยหน้อย แต่ด้วยความที่อีกฝ่ายคอยดูแลตนตั้งแต่ออกจากวังบาดาล จึงตำหนินาศิเพียงตนเดียวที่อยู่กับนางที่นี้ไม่ลองทำได้เพียงลอบทอดถอนใจ ก่อนส่งยิ้มกลับไปให้ด้วยความเอ็นดู

“ข้ามิประสงค์สิ่งใด” พุดจบเจ้าของใบหน้างามก็ทอดสายตามองไป
ยังกำแพงหินด้านนอกหน้าต่าง

ธารทิพย์เห็นเช่นนั้นจึงรีบคลานเข้าเข้าไปหาผู้เป็นองค์หญิงอย่าง
รวดเร็ว

“องค์หญิงมีสิ่งใดไม่สบายพระทัยหรือเพคะ เหตุใดอยู่ๆ จึงดู
พระพักตร์หมองลง”

“ข้าอยู่ที่นี่มานานกว่าเจ็ดร้อยปีเพราะพระแม่ลักษมีทรงพระกรุณา...”
น้ำเสียงยามที่เอ่ยออกมาแตกต่างจากต้องมนตร์ ทั้งเลื่อนลอยและรู้สึกเจ็บปวด
ในอกเบื้องลึก คล้ายกับถูกคมหอกคมดาบนับไม่ถ้วนเสียบแทงเข้ามา จน
ภายในหตุทัยดวงน้อยแทบแหลกสลาย “แต่เหตุใดข้าจึงยังมีลิ้มความเจ็บ
ปวดเมื่อนึกถึงเหตุการณ์ในครานั้น”

“โอ! ทูนหัวของหม่อมฉัน หากมันเป็นความทรงจำแสนเจ็บปวด
หม่อมฉันอยากให้องค์หญิงทรงลืมนั่นไปเสีย หรือหากว่ามีสิ่งใดที่ทำให้
องค์หญิงทรงลืมนั่นไปได้ หม่อมฉันก็อยากจะไปนำสิ่งนั้นมาให้องค์หญิง
เพคะ” ธารทิพย์คลานเข้าใกล้นางมากขึ้น ก่อนซบใบหน้างามลงบนเข้าของ
ผู้ที่นั่งขัดสมาธิในท่าสบายๆ

เกล็ดมณีหันกลับมามองนาครีรับใช้พลันยิ้มออกมา ถึงจะเป็นเพียง
นาครีตนเดียวที่เข้าใจหัวอกของนางที่สุด แต่นางกลับโทษตนเองที่ทำให้นาครี-
รับใช้ต้องลำบากลำบากเพื่อนางมาหลายครั้งหลายครา

ถึงจะมีเท่าเด็กแรกเกิด แต่เจ้าก็คอยดูแลเข้ามาโดยตลอด...

“แค่ความทรงจำเกี่ยวกับบุรุษผู้เดียว มีอาจทำอะไรซ้ำได้หรือหนา”

“หม่อมฉันเจ็บใจแทนองค์หญิงจริงๆ เลยเพคะ กับเรื่องในครานั้น”

“ช่างเกิด...” นางวางมือลงบนขาของผู้ที่ยังแนบแถมกับเข้าของตน
ธารทิพย์จึงเงยหน้าขึ้นมอง เห็นผู้เป็นนายแถมยิ้มแสนโสภา “ลำบากเจ้าแล้ว
ที่ตามดูแลข้ามาหลายร้อยปี เดิมทีเจ้าควรแต่งงานกับนาคาลักตนและมี
ทายาทให้เลี้ยงดูได้แล้ว เรื่องทั้งหมดมันผิดที่ข้าเอง”

“ไม่หรอกเพคะ องค์หญิงจะผิดได้อย่างไร”

“เจ้าไปเตรียมดอกบัวให้ข้าเถิด...” เกล็ดมณีตัดบทพร้อมรอยยิ้มงดงามปานเทพธิดาจนหน้าคีรีรับใช้เผลอเผยยิ้มตอบ “อีกประเดี๋ยวข้าจักตามขึ้นไป”

“เพคะ” ธารทิพย์รับคำแล้วรีบไปทำตามในสิ่งที่องค์หญิงของนางต้องการ

เมื่อนาคีรีรับใช้หายออกไปนอกวิมาน ร่างบางจึงขยับกายเปลี่ยนอิริยาบถจากนั่งมาเป็นยืน สาวทำเอียงอย่างเอียงซึ่งชำตรงไปยังหน้าต่างบานที่ทอดมองออกไปยังกำแพงเมื่อครู่ เพราะวิมานนี้ตั้งอยู่กึ่งกลางสระบัวภายนอกตัวปราสาทซึ่งกินพื้นที่กว่าสองโยชน์นี้จึงถูกรายล้อมไปด้วยสระน้ำใสสีมรกต ผิดจากสีน้ำนมของสระบัวสีกลับ นอกจากพื้นที่ของศิลาแลงที่ถูกปูลาดเป็นทางเดินด้านนอกแล้ว บริเวณที่เหลือภายในอาณาเขตกำแพงก็มิได้ถูกแทนที่ด้วยพื้นดิน แดมดอกบัวสุวรรณที่ผุดพวยขึ้นมาเบื้องหลังกำแพงนี้ก็มิมีขนาดไม่ต่างจากดอกบัวบนโลกมนุษย์ เพียงแต่พิเศษกว่าตรงที่ส่งกลิ่นหอมหวานซึ่งสามารถช่วยให้ผู้ที่ได้ดมดมรู้สึกผ่อนคลายจิตใจอย่างบอกมิถูก

ข้าทำสิ่งใดผิดพลาดเช่นนั้นหรือ ไยผ่านมาหลายร้อยปีแล้ว ตัวข้ากลับยังรู้สึกเจ็บปวดอยู่ถึงเพียงนี้...

เกล็ดมณีคิดพลางวางมือบางทาบหน้าอกข้างซ้าย นางยังคงจำพิชรักเมื่อครานั้นได้ดี เดิมทีนางมิได้มีใจให้ชายใดในโลกหล้า แต่เมื่อถูกจับแต่งงานเพื่อยุติสงคราม นานเข้านางกลับมอบใจให้บุรุษผู้นั้น แต่ท้ายที่สุดเขากลับไม่เลือกนางเป็นยอดयाใจ นั่นจึงทำให้นางเผลอทำเรื่องที่มีควรลงไปที่สุดในที่สุด

หรือเป็นตัวข้าเองที่ปล่อยวางมิมากพอ...

ณ ห้วงเวลาแห่งการบำเพ็ญเพียรเช่นนี้ ถึงแม้จะผ่านมาหลายร้อยปี แต่ภาพของบุรุษที่ต้องแต่งงานกับนางเพียงเพื่อยุติสงครามสองเฝ้าพันธุ

ยอมสละดวงจิตและไปจุติยังโลกมนุษย์เพื่อเคียงคู่กับสตรีที่เขารักยังคง
ทำให้นางรู้สึกอยากปล่อยใจให้หยาดน้ำตาไหลรินออกมาเพื่อบรรเทาความเจ็บ
ปวดให้เจือจางลง แต่มันทาได้มีประโยชน์ต่อสิ่งใดไม่ เมื่อความรักในครา
นั้นมิได้ต่างจากยาพิษที่นางเลือกดื่มกินมันลงไป

“ข้าเข้มแข็งมากพอที่จะไม่ปล่อยใจให้เจ้าไหลออกมา...”

นางเผยยิ้มละไมพลางสาวเท้าออกมาจากที่พำนักเพื่อมุ่งตรงขึ้นไปยัง
เบื้องบน แต่มิได้กลับสู่ร่างของนาตีให้ผู้ใดได้ยลความงดงามแห่งเกล็ดนาตี
ที่มีประกายแสงระตนะโสภาคจากการบำเพ็ญเพียรโดยง่าย

“บุรุษ เช่นไรก็เป็นเพียงบุรุษ เมื่อได้ปักใจลุ่มหลงมัวเมาในรูปลักษณ์
ของสตรีใดแล้ว ล้วนมีอาจแปรใจได้โดยง่าย”

เมื่อก้าวพ้นแนวกำแพงหินออกมา ร่างกายก็สัมผัสกับสายน้ำในสระ
เหล่านัจฉานานาพันธุ์ต่างแหวกว่ายเข้ามาหานางด้วยความรักใคร่ มัจฉาที่
อาศัยอยู่ในสระนี้ล้วนแล้วแต่มีรูปลักษณ์แปลกตา บ้างมีเกล็ดเป็นสีทองคำ
เลื่อมมรกต บ้างมีเขาแหลมยื่นออกมา บ้างมีลำตัวใหญ่เทียบเท่ากุกุชร บ้าง
มีคมเขี้ยวแหลมคมดุจราชสีห์ แต่พวกเขาเหล่านั้นไม่กินเนื้อสัตว์ด้วยกันเอง
ล้วนกินโคลนน้ำเพื่อลดกระแสแห่งกรรมที่อาจก่อเกิด และมักดำรงอยู่ใน
สถานที่ที่นาตีเกล็ดมณีใช้เป็นที่พักพิงเพียร

“ข้าคิดถึงพวกเจ้าเช่นกัน”

เพียงนางยื่นมือออกไปข้างหน้า ปลาหลายสิบตัวต่างแก่งแย่งเบียด
เสียดกันเพื่อหมายเอาหัวของมันมาให้นางได้สัมผัส กระแสน้ำที่นางนาตี
บำเพ็ญเพียรที่นี้ล้วนส่งถึงพวกมันให้ได้สั่งสมบารมีไปด้วยในตัว จึงทำให้
เกล็ดมณีเป็นที่โปรดปรานของเหล่าสรรพชีวิตที่อาศัยอยู่ในสระลึกแห่งนี้

เมื่อทักทายเหล่ามัจฉาเสร็จสรรพนางก็ลอยตัวขึ้นสู่ผิวน้ำเบื้องบน
โดยมีพวกมันว่ายน้ำตามมาเป็นพรวน เพียงไม่นานร่างงามก็ทะยานขึ้นสู่
ผิวน้ำ ก้าวเดินบนใบบัวขนาดใหญ่ซึ่งรับน้ำหนักได้ดีเกินคาดหมายตรงไป
ทางธารทิพย์ที่กำลังเดินสำรวจดอกบัวสุวรรณอย่างพิถีพิถันระหว่า ใบหน้า

งามฉายแววลับสนงุนง คิ้วโก่งขมวดมุ่นจนหัวคิ้วเกือบชนกัน เพราะมีผู้ว่า
ควรเป็นบัวสุวรรณพรรณรายดอกไม้ที่เหมาะสมและคู่ควร

“เจ้ามีปัญหานั้นใดหรือไม่” เมื่อสิ่งเกิดอยู่นานเกล็ดมณีจึงเอ่ยถาม
นาครีรับใช้

“ขอภัยด้วยเพคะ หม่อมฉันแค่มีอาจหาดอกบัวที่เหมาะสมกับการ
นั่งสมาธิขององค์หญิงได้เพคะ”

“เจ้าคิดมากจนเกินไปนะสิ”

เกล็ดมณีเอียงกรายบ่นไปบัวที่ต่างเคลื่อนมารองรับทุกการเอียงอย่าง
ของนาง เมื่อเดินไปเรื่อยๆ จนมาถึงดอกบัวดอกหนึ่งซึ่งมีขนาดพอเหมาะ
นางก็ก้มลงใช้ปลายนิ้วเรียวงามสัมผัสบัวดอกนั้นแผ่วเบา บัวตูมขนาดใหญ่
พลันผลิกลับแบ่งบานออกซ้าๆ ใจกลางเกสรเป็นสีทองอ่อน ส่งกลิ่นหอม
ประดุจดอกไม้ป่า

“เอาดอกนี้แล้วกัน”

“เพคะ เตียวหม่อมฉันจัดการให้ องค์หญิงเสด็จไปประทับรอใต้ต้น
กัลปพฤกษ์ก่อนเถิดเพคะ”

เกล็ดมณีพยักหน้ารับ ก่อนตรงไปยังต้นกัลปพฤกษ์ที่อยู่ริมสระ ที่
ตรงนั้นมีตั่งไม้สักเนื้อดีวางอยู่ เพราะหากมิได้นั่งสมาธิบนดอกบัว นางก็มัก
จะใช้ตั่งไม้ใต้ต้นกัลปพฤกษ์ตัวนี้แหละเป็นที่นั่งบำเพ็ญเพียรอยู่เนืองนิตย์

ธารทิพย์เดินไปที่บัวดอกนั้นแล้วสะบัดมือกรีดกรายไปมา ดอกบัว
โดยรอบพลันผลิบานอย่างถ้วนทั่ว และเคลื่อนตัวออกห่างจากดอกบัวที่
เกล็ดมณีจะใช้นั่งสมาธิในราตรีนี้ บัวดอกหลักถูกชูด้วยผ้าทอเนื้อดีสีขาว
สะอาด ปักด้วยไหมทองเป็นลายนาคิขดตัวอยู่กึ่งกลางผ้าผืนนั้น เมื่อ
ตระเตรียมสถานที่เสร็จสรรพจึงรีบรี่ไปหานายเหนือหัวทันที

“องค์หญิงจะรับน้ำค้างยามตะวันรุ่ง น้ำหวานจากดอกบัวสุวรรณ
พรรณราย หรือรับของว่างอะไรเสวยก่อนหรือไม่เพคะ”

“ดูแลแต่ข้า ตัวเจ้าหาสิ่งใดรองท้องหรือยังเล่า”

“เรียบร้อยแล้วพะคะ หม่อมฉันกินน้ำหวานจากเกสรบัวไปแล้วพะคะ”

“อืม... ข้าเองก็อยากกินน้ำหวานจากเกสรบัวบ้าง”

“ได้พะคะ เดี๋ยวหม่อมฉันจะนำมาให้เสวย”

চারতিপ্যস্বভদ্রমৌপেয়ংক্রিংহিংকিপ্ৰাক্ৰাণ্ড্যক্ৰবেঁংতীব্ৰাংঅুঁবন
পানতংকাম্ টোঙ্কাতীব্ৰাংপেঁংব্ৰরংতংকান্নাহ্বানকাক্গেস্ৰদোকব্বাক্গেঁওনহান্না
প্ৰাক্ৰাণ্ড্যক্ৰেঁংনামৌবং নংব্ৰরংহেঁমনল্লগুঁড়্যক্ৰবেঁংঅুঁয়ংরম্ভদ্রবং

เกล็ดมณีเงยหน้ามองท้องฟ้าเบื้องบน ถึงแม้ว่าบนนั้นจะมีเหล่าวิหค
ยักษ์บินร่อนไปมา แต่พวกมันหาได้มองเห็นสระบัวแห่งนี้ไม่

การตัดขาดจากโลกภายนอกดังเช่นที่พระแม่บอกนั้นก็ดีเหมือนกัน
มีมีผู้ใดมาอยู่กับข้า และข้าเองก็มิได้หายไปอยู่กับผู้ใด...

แต่ความคิดยังมีทันสมัยสุด สายลมหอบหนึ่งพัดผ่านร่างของนาง
จนเกศาสลวยปลิวสะบัด เบื้องบนเวทามีนกยักษ์ตัวหนึ่งโฉบบินเหนือเขต
สระลึกกลับเป็นวงกลมจนเกิดกระแสลมแรงที่เบื้องล่าง เมื่อพิเคราะห์อย่าง
ถี่ถ้วน ด้วยมีศีระะเป็นช้าง คอยาวดุจหงส์ สยายปีกกว้าง ขนหางยาวดุจ
ไก่อฟ้า ทั้งตัวเป็นสีมรกตเลื่อมทอง นางก็รับรู้ได้ทันทีว่านกยักษ์ตัวนั้นมา
เพื่อบอกเหตุบางประการ

หัตถ์ลิ่งค์...

“องค์หญิงพะคะ” ธารทิพย์โผเข้ามาหาเกล็ดมณีโดยเร็วด้วยความ
ห่วงใย เพราะอยู่ๆ กระแสลมก็พัดแรงจนเหล่าดอกบัวในสระพากันหุบกลีบ
ลงทันที เหล่ามัจฉาน้อยใหญ่ต่างเ็นกายลงใต้น้ำลึกด้วยความตระหนก

“ข้ามิเป็นไรหรอก”

เสียงร้องคำรามก็ก้องแสบแก้วหูกลางเวทาส่งให้เหล่าวิหคอื่นต่าง
หลีกหนีกลับรวงรัง เดิมทีหัตถ์ลิ่งค์ก็มีนิสัยดุร้ายและมักจับสัตว์ใหญ่กินเป็น
อาหารอยู่แล้ว แถมป่าแถบนี้ยังมีไร่รวงรังของนกยักษ์หรือทางผ่าน การ
ปรากฏกายของมันจึงทำให้เกล็ดมณีรู้สึกถึงกลางบอกเหตุบางอย่างเกี่ยวกับ
เรื่องที่น่ายังคงเจ็บปวดดวงหทัยมิคลาย มีอามยกขึ้นทาบอวอวมอ้อมโดย

มีรูปร่าง

หรือเจ้าจะมากลิ่งใดต่อข้า...เกี่ยวกับวิหตุต
เมื่อนึกถึงนามของบุรุษที่นางเคยมอบดวงใจให้ ความเจ็บปวดก็เล่น
ปราดขึ้นมาทันที พิษรักในครานั้นถึงจะถูกชำระไปด้วยระยะเวลาหลายร้อย
ปี แต่ก็เชื่อว่าพิษของมันจักมิหลงเหลืออยู่ เหมือนยังขาดโอสถอีกตัวที่จะช่วย
ชำระมันไปให้หมดสิ้น

“หลายร้อยปีมานี้ มากสุดกลางเวหาแถบนี้ก็มีมักจะพบเห็นเพียงกินนร
กินรี หรือเหล่าอสูรปักขาบ้าง แต่แปลกที่บ่อยๆ ทำไมหัตถ์ลึงค์ถึงปรากฏกาย
ได้นะเพคะ”

“ข้าคิดว่ามันอาจนำข่าวคราวมากบอกแก่ข้าก็ได้ชะธาทิพย์”

“ข่าวหรือเพคะ”

“ใช่...” มือบางสั่นเทาเมื่อคิดถึงใบหน้าคมคายดูจงงานประติมากรรม
เจ้าของเรือนมมสีด้า รูปร่างกำยำสมชายชาติ ผู้ที่ให้ความรู้ลึกลับอันดูแสง
ตะวัน และยังเป็นราชาแห่งครุฑผู้ปกครองฉิมพลีในยามนี้ “ข้าเกรงว่ามัน
อาจมาส่งข่าวเกี่ยวกับวิหตุต”

“ครุฑชั่วตนนั้น...”

“ระวังวาทาหน้อยธาทิพย์...” นางเอ่ยชัดเจนได้รับใช้ในทันทีที่กล่าว
ก้าวล่วงต่อราชาแห่งครุฑ

ธาทิพย์แม้ริมฝีปากแน่นด้วยความขุ่นเคืองใจแทนผู้เป็นนายเหนือ
หัว หากมิใช่เพราะครุฑตนนั้นหมายเสกสมรสกับองค์หญิงของนาง ป่านะนี่
เกล็ดมณีคงสุขสมกว่านี้ที่บาดาลนคร

“ถึงอย่างไรตอนนี้เขาก็เป็นราชาแห่งครุฑ เจ้าต้องให้เกียรติเขาใน
ฐานะนั้น”

“แต่เขาผิดสัญญากับองค์หญิงของหม่อมฉันก่อนนะเพคะ”

“เดิมที่ข้าเองก็มิคิดแต่งงาน แต่เมื่อเสด็จพ่อขอร้องข้าจึงยอมทำตาม
เพื่อความสงบสุขของสองเผ่าพันธุ์ นี่ก็มิเกิดสงครามมาหลายร้อยปีแล้ว ข้า

คิดว่ามันคุ้มค่ากับการที่เข้าไปได้อยู่ที่นี่”

“องค์หญิงเพคะ” ธารทิพย์รู้ดีว่าการเอ่ยเช่นนั้นของเกล็ดมณีแฝงไว้ด้วยการตัดพ้อ แต่นางเองก็ทำอันใดนอกเหนือจากการคอยอยู่เคียงข้างผู้เป็นนายมิได้

“ที่แห่งนี้มีเคยมีผู้ใดย่างกรายเข้ามาหลายร้อยปีแล้ว มันจึงมีไช้เหตุบังเอิญแน่ที่หัตถ์ลึงค์จะมาบิณฑกกลางเวหาเหนือสระลึงกลับแห่งนี้”

“คงมีไช้เหตุร้ายหรือกนะเพคะ”

“ข้าว่ามีไช้หรือก...” เกล็ดมณีหันไปหานาคีรับใช้ “ธารทิพย์ จจริงอยู่ที่ข้ามิรับรู้ข่าวคราวของวิหตุตมาหลายร้อยปี แต่หัตถ์ลึงค์มาปรากฏตัวเช่นนั้น ล้วนมีไช้เรื่องปกติแน่ อย่างไรก็ตามไม่ว่าอย่างไรก็ให้ออกจากสระบัวลึงกลับแห่งนี้เพื่อสืบความได้หรือไม่”

“ได้แน่นอนเพคะ หม่อมฉันจะรีบไปรีบกลับ”

“ดูแลตัวเองด้วย”

“เพคะ”

ธารทิพย์วางพานทองเหลืองบรรจุถ้วยน้ำหวานจากเกสรบัวสุวรรณลงใกล้ๆ เกล็ดมณี เมื่อเห็นว่าผู้เป็นนายหยิบถ้วยนั้นขึ้นจตริมฝีปากเพื่อลิ้มรสน้ำหวานแล้ว นางจึงเดินหายเข้าไปในเขตชายป่าเพื่อเร้นกายออกไปสู่หิมพานต์เบื้องนอก

เกล็ดมณีงยหน้าขึ้นไปมองด้านบนอีกครั้ง หัตถ์ลึงค์ยังคงบิณฑกเป็นวงกลม พร้อมส่งเสียงร้องคำรามไม่ต่างจากการเตือนภัย ถึงแม้จะรู้สึกใจคอไม่ค่อยสบาย แต่อย่างไรก็ตามที่แห่งนี้ก็เกิดขึ้นจากกระแสน้ำที่ถูกรวมิตขึ้นจากพระแม่ลักษมีซึ่งเป็นเทพีชั้นสูง หัตถ์ลึงค์จึงมีอาจหลุดเข้ามาได้โดยง่าย

ข้าควรทำหน้าที่ของข้าให้ดี มิควรคิดถึงสิ่งใดที่ทำให้เป็นกังวล...

เมื่อคิดได้ดังนั้น เกล็ดมณีจึงวางถ้วยน้ำหวานลงทั้งที่เพิ่งจับไปได้เล็กน้อยพอแค่ให้รัฐชาติความหอมหวานเท่านั้น นางหยุดกายยืนขึ้น แล้วเดิน

ไปยังดอกบัวที่หมายจะใช้เป็นที่นั่งทำสมาธิ แต่เพราะสายลมยังพัดแรงทำให้ดอกบัวเหล่านั้นไม่ยอมผลิบาน นางจึงต้องจำแลงกายเข้าไปด้านใน ส้ารวมใจให้สงบ พลันเข้าสู่สมาธิท่ามกลางความมืดมิด สรรพสิ่งโดยรอบมีไหวติง แม้จะสัมผัสได้ถึงกระแสลมแรง แต่ภายในกลับนิ่งสงบ

ดีเหมือนกัน เข้าสู่สมาธิตั้งแต่บัดนี้ไปจนถึงราตรีกาลเลยก็มีเสียหาย...

เมื่อตัดเหตุกังวลได้ ร่างบางจึงขัดสมาธิภายในดอกบัว เขยียดหลังตรงทรงสง่า มือขวาวางทับมือซ้ายดังเช่นเคย หลับตาลงสละสิ้นซึ่งสรรพสิ่งที่รบกวนโดยรอบ หาได้รู้ไม่ว่ากลางเวหาตอนนี้อย่างไรก็เกิดเรื่องที่น่างงก็มีเคยนี้ก็ฝันมาก่อน

ทิศที่ตั้งแห่งฉิมพลี ครุฑหนุ่มในร่างจำแลงทะยานโผล่เล่นกลางเวหาอย่างสุขสมอารมณ์ รูปลักษณะนั้นคล้ายบุรุษทุกประการ ทว่าทั่วร่างปกคลุมไปด้วยขนวิหคสีดำเหลือบทองคำที่ปลายเส้นขน ใบหน้ามีจะมอยปากนกยื่นออกมา มือทั้งสองข้างมีกรงเล็บแหลมคม ท่อนล่างสวมอาภรณ์สีเดียวกับขนวิหค

ครุฑหนุ่มผู้นี้เป็นที่รักใคร่ประดุจญาติสนิทของเหล่าวิหคแห่งป่าหิมพานต์ ซึ่งผิดแผกไปจากครุฑตนอื่นที่ถือยศถืออย่าง มิเคยมาเล่นปะปนกับสัตว์หิมพานต์เหล่านี้แม้เพียงเฉียดกาย

“หัสดีลิ่งค์”

เสียงเรียกที่ปลิวมาตามแรงลมส่งผลให้นกยักษ์เจ้าของนามหันไปแผดเสียงก้องให้แก่ผู้ที่กระพือปีกเพียงครั้งหนึ่งก็สามารถทะยานบนเวหาได้ไกลเป็นโยชน์

เมื่อเข้ามาถึงก็พบว่ามันเอาแต่แผดเสียงร้องพร้อมๆ กับบินวนเป็นวงกลม ทำให้เขาจำต้องทอดสายตามองลงไปเบื้องล่างอย่างแปลกใจ พลันเห็นประกายแสงสีทองคำสุกปลั่งสะท้อนจากเหล่าดอกบัวสุวรรณพรรณรายที่ยากพานพบในสระบัวแห่งนี้หนทั่วทั้งหิมพานต์ แต่ก่อนที่มันจะทำอะไร

มากกว่านั้น เจ้านักหัสติลึงค์ตัวนั้นกลับบินชนเข้าที่หลังของเขาอย่างจังจนตัวเขาถลาไปไกล

“นี่เจ้าคิดจะเล่นอะไรกันแน่” งามพลงบินเข้าไปใกล้ๆ มือที่ปักคลุมไปด้วยขนสีดำลูปหัวของเจ้านกตัวใหญ่อ่างเอ็นดู หัสติลึงค์ถือว่าเป็นสัตว์ดุร้าย แต่กลับเชื่องกับครุฑหนุ่มตนนี้ไม่ต่างจากสัตว์เลี้ยงแสนรักของเขา “เป็นเด็กดีเถิดหนา อย่าสร้างความวุ่นวายให้ป่าผืนนี้เลย กลับไปสู่รังนอนของเจ้าเสียเถิด”

นกยักษ์แผดเสียงก้องอีกครั้งก่อนบินกลับรั้งตามคำสั่งอย่างว่าง่าย ใบหน้าบุรุษคมคายที่มีจะงอยปากแหลมคมประกายทองเผยยิ้มมุมปาก นัยน์ตาคมคล้ายเหยี่ยวจับจ้องลงไปเบื้องล่างอีกครั้ง กลิ่นหอมประหลาดจากสระบัวทำให้เขาถึงกับเคลิบเคลิ้ม เมื่อพบว่าบัวเหล่านั้นเป็นสีสุวรรณพรรณราย ในใจซึ่งเปี่ยมไปด้วยกุศลจิตจึงหมายเก็บพวกมันไปถวายแด่พระจุฬามณีที่ประดิษฐานบนสรวงสวรรค์

แปลก ขำบินเล่นในป่าแถบนี้มาหลายร้อยปี แต่กลับไม่เคยพบเห็นสระบัวแห่งนี้แม้เพียงครั้งเดียว...

นั่นเป็นจริงดังว่า เพราะตลอดหลายร้อยปีมานี้ตลอดสงครามระหว่างสองเผ่าพันธุ์ เหตุการณ์สุขสงบจนเขาเที่ยวเล่นไปทั่วหิมพานต์ได้ จากทิศอุดรจดทักษิณเขารู้ดีว่าที่แห่งไหนเป็นเช่นไร แต่แปลกตรงที่เขากลับไม่เคยพบสระบัวแห่งนี้มาก่อน

คงเป็นบุพเพเวทนา...

เมื่อคิดได้ดังนั้นครุฑหนุ่มจึงทะยานลงสู่เบื้องล่างในบัดดล บินโฉบเหนือสระน้ำและเอื้อมไปดึงดอกบัวสุวรรณพรรณรายติดมือมาสามดอก ผีวน้ำกระเพื่อมจากแรงลม เหล่ามัจฉาบ้างกระโดดขึ้นเหนือผิวน้ำด้วยความตกใจ บ้างหนึ่งลู่กันบั้งของสระ แต่ร่างที่ปักคลุมด้วยเส้นขนสีดำลูปของที่ปลายขนกลับมิได้รู้สึกถึงความผิดปกติใด ทะยานขึ้นสู่กลางทิวทัศน์

ทว่าด้วยกระแสลมที่พัดรุนแรงกลางเวหายามครุฑหนุ่มกระพือปีกส่ง

ผลให้เกิดการสั่นไหวภายในดอกบัว ร่างบางที่หนึ่งสมาธิเพื่อบำเพ็ญเพียรอยู่ รู้สึกกระสับกระส่ายจนต้องออกจากสมาธิก่อนเวลาที่เคยตั้งใจไว้ ครั้นเมื่อ ลืมตาขึ้นกลับพบว่าตอนนี้ตนกำลังล่องลอยตามกระแสสาย เพราะเสียง กระแสลมพัดพลัดดังอื้ออึง กลิ่นความบริสุทธิ์ของอากาศเย็นเยียบ อีกทั้ง ความวูบไหวที่อยู่สูงขนาดนี้ต้องมีโชเหตุบังเอิญเป็นแน่

หรือหัตถ์ลึงค์จะลงไปโอบดอกบัวขึ้นกลางเวหา...

ด้วยความฉงนเกล็ดมณีจึงจำแลงกายเป็นละอองสีมรกตปลิดปลิว ออกมาจากดอกบัวสุวรรณพรรณรายที่ตนเข้าสมาธิอยู่ และกลับสู่ร่างทิพย์ ขวางหน้าผู้หอบนางขึ้นมาในบัดดล

ครุฑหนุ่มซังก้านในความงามถึงขั้นหยุดกระพือปีก ร่างทิพย์ของ สตรีงามตรงหน้ามีต่างจากเทพิตาบนสวรรค์ชั้นฟ้า อารมณ์ชาวบริสุทธิ์ แถมเครื่องประดับยังหอประกายเปล่งปลั่ง กระแสแห่งทิพย์พวยพุ่งปกคลุม ร่างบางมีต่างจากเกราะกำบัง ฉายชัดถึงบุญบารมีที่สั่งสมมาหลายร้อยปี

เกล็ดมณีจึงมองพญาครุฑในร่างใหญ่โตกว่าตนด้วยอาการนิ่งสงบ มิได้แสดงออกถึงความยำเกรงแต่อย่างใด

“เจ้าเป็นใคร...” เจ้าของร่างงามเอื้อนเอ่ยเสียงหวานใส ทว่าครุฑหนุ่ม กลับเอื้อนมือมาหมายพาเทพิตาที่ตนเห็นลงไปเบื้องล่างด้วยกัน แต่นาง สะบัดมือเพียงครั้งเดียว ไอเย็นแห่งวาริบริสุทธิ์ก็บัดมือของเขากลับได้ใน ทันใด “อย่าแตะตัวข้า”

“ขอภัยด้วย ถ้าเช่นนั้นเชิญเจ้าลงไปเบื้องล่าง ข้างอนาคตาตได้หรือไม่”

เกล็ดมณีซ้ำเสียงไปยังเบื้องล่าง ซึ่งบัดนี้เป็นภาพสระน้ำขนาดใหญ่ ที่ตั้งตระหง่านอยู่ใจกลางของหิมพานต์ นางเหลียวมองครุฑหนุ่มอีกครั้ง แล้วมุ่งตรงไปเบื้องล่างโดยมิให้คำตอบแก่เขา

ครุฑหนุ่มจึงมองแผ่นหลังบางของเจ้าของร่างผู้มีทรวดทรงอรชรที่ ค่อยๆ ลอยลึกลงไปเบื้องล่างอย่างสง่างาม

ดวงหทัยของข้าเป็นอะไรไป...

ครุฑหนุ่มยกมือกุมหน้าอกข้างซ้าย หัวใจของเขาเต้นร่ามิเป็นจังหวะ สตรีงามที่อยู่ๆ ก็ปรากฏตัวขึ้นทำให้เขารู้สึกว่าปีกที่หลังทั้งสองข้างคล้ายอ่อนแรงกำลังลง ได้แต่ปล่อยร่างให้ร่อนถลาลงไปที่พื้นตามร่างบางที่กำลังยื่นทอดมองน้ำในสระโอนตาตด้วยความนิ่งงัน

“เจ้าเป็นใคร”

ทันทีที่เจ้าของเส้นขนสีดำปลายของคำร่อนลงมาถึงพื้น เกล็ดมณีก็เอ่ยคำถามเดิมกลับไป ร่างครุฑพลันจำแลงเป็นร่างบุรุษหนุ่มเลอลักษณ์ กาย่าสมชายชาติตรี รูปร่างสูงโปร่งกว่านางหลายศืบ ท่อนล่างนุ่งโจงกระเบน ดิ้นทอง คาดเข็มขัดทองคำประดับอัญมณีสีนิล กลางหน้าอกคาดสังวาลเส้นเล็ก ประดับพลอยสีนิลเช่นเดียวกับหัวเข็มขัด ท่วงทำนั้นสง่างามมิต่างจากผู้เป็นราชัน แต่กระแสนแห่งทิพย์ที่อยู่ใต้ออกกายของเขาทำให้นางรับรู้ได้ว่าครุฑหนุ่มผู้นี้มีสายเลือดแห่งกษัตริย์

“นามข้าคืออนิล” อนิลเอ่ยเสียงทุ้มนุ่มลึกออกมาจากริมฝีปากหนา แต่ก็ยังมีอาจทำให้นางหันไปมองเขาได้

“เหตุใดจึงนำข้าที่เข้าสมาธิอยู่ในดอกบัวสุวรรณพรรณรายขึ้นไปกลางเวหาเช่นนั้น...” นางหันกลับมาหาคู่สนทนา แม้ว่าบุรุษตรงหน้าจะมีความสง่างามอย่างที่ทำให้ยากยิ่ง แต่ด้วยการสงวนที่ท่าแต่แรก นางจึงมีอาจชื่นชมสิ่งใดออกไปให้เขารับรู้ได้ “เจ้าทำให้ข้าเสียสมาธิในการบำเพ็ญเพียร”

“ข้าต้องขออภัยเจ้าด้วย ข้าเพียงมิเคยพบเห็นสระบัวแห่งนั้นมาก่อน เมื่อพบว่าดอกบัวเหล่านี้ฉาบสีสุวรรณพรรณราย ข้าจึงอยากนำไปสักการะพระจุฬามณีบนสรวงสวรรค์”

“เช่นนั้นหรือ” เกล็ดมณีเอ่ยพลางนิ่งคิดพิเคราะห์

แปลกจริง ตลอดเจ็ดร้อยปีที่ผ่านมามีเคยมีผู้ใดล่วงล้ำไปที่นั่นได้ ไยครุฑหนุ่มผู้นี้ถึงลงไปเด็ดดอกบัวสุวรรณพรรณรายขึ้นมาได้กันแล้ว...

“ข้ามีสิ่งใดปิดบัง...” น้ำเสียงยามที่เอ่ยแผ่วไว้ด้วยความสัจย์จริง

เกล็ดมณีจึงเบือนหน้าหนีไปมองทางอื่น “หากเจ้ามีเชื้อ ข้าสามารถพาเจ้า ทะยานขึ้นกลางเวหาเพื่อไปสักการะพระจุฬามณีพร้อมกันกับข้าก็ย่อมได้”

“ขอบคุณที่เชิญ แต่มีเป็นไรจะดีกว่า”

“เดี๋ยว...” เกล็ดมณีกำลังจะหายตัวเพื่อกลับสู่สระสีกลับ แต่กลับถูก ครุฑหนุ่มรั้งไว้เสียก่อน “ข้ายังมีรู้จักนามของเจ้าเลย”

“เกล็ดมณี”

“ใช่เมื่อครู่พลังของเจ้าถึงบริสุทธิ์และเยียบเย็นดุจวารี เจ้ามีช่องทาง อับสรรหรือหรือ”

“ข้าเป็นนาคี...” เกล็ดมณีเอ่ยด้วยใบหน้าเรียบเฉย หมายถึงให้ครุฑหนุ่มแสดงธาตุแท้แห่งเผ่าครุฑ ที่มักจับนาคีหรือนาคาที่ศักดิ์ต่ำกว่าตนกิน เป็นอาหาร หรือฆ่าเพื่อความสนุกสนานเปลิดเพลิน แต่เขากลับสงี่ยมกลับมาให้จนทำให้นางรู้สึกแปลกใจไม่น้อยที่ได้เห็นที่ท่าร่างเรียงแบบนั้น “เจ้ายิ้ม เพราะเหตุใด”

“ญาติผู้พี่ของข้ามักบอกว่า ในบรรดานางฟ้านางสวรรค์ เหล่าเทพ อับสรมักจะสวยสมเป็นดังเทพธิดาหาที่เปรียบมิได้ ตอนนี้อันตรายแล้วข้า สามารถหาสตรีงามที่เทียบเท่ากับเทพอับสรเหล่านั้นของญาติผู้พี่ของข้าได้แล้ว”

“นี่เจ้า...” หัวใจของเกล็ดมณีเต้นโครมครามขึ้นมาอย่างไม่ทราบสาเหตุ นางรับรู้ว่สิ่งทีอนิลพูดเป็นความจริง ครุฑหนุ่มเติบโตใหญ่หลัง สงครามจึงมองโลกในแง่ดี ลืมเลือนความสูญเสียของการรบราฆ่าฟันกัน จนหยาดโลหิตนองผืนปฐพีเบื้องล่างแห่งฉิมพลี “บุรุษที่ปากหวานเช่นเจ้าคงมี นางเล็กๆ ตามติดเป็นพรวน ข้ามีอยากยุ่งเกี่ยวกับบุรุษเยี่ยงเจ้าหรือหนานา”

“ข้าก่อน เจ้ารังเกียจที่ข้าเป็นครุฑเช่นนั้นหรือ” ใบหน้าหล่อเหลาเริ่ม ฉายแววเศร้าหมองลง

“เจ้ายังมีรู้จักข้าดีหรือหนานาหนุ่มน้อย”

“ข้ามิใช่หนุ่มน้อย...” เขาสวนขึ้นทันควันทำให้ผู้ที่รักษาท่าที่สงบเยือกเย็นมาตลอดถึงกับต้องพยายามกลั้นอารมณ์ขึ้นเอาไว้ ที่ทำนั้นมิได้ต่างจาก

ตัวนางเองเมื่อเยาว์วัย ไม่ว่าใบหน้าบึ้งตึงหรือท่าทีเงี้ยว “ข้ามีอายุเกือบ เจ็ดร้อยปีแล้ว ถึงแม้ว่าข้าจะกำเนิดหลังญาติผู้ใหญ่ของข้าเพียงไม่กี่วันก็เถอะ แต่ข้าโตเป็นผู้ใหญ่แล้ว”

“เช่นนั้นเจ้าบอกข้าได้หรือไม่ว่า เหตุการณ์บ้านเมืองของเหล่าครุฑ และนาคในยามนี้เป็นเช่นไร”

“ฉิมพลีสงบสุขดี ส่วนชาวบาดาลข้ามีอายุรู้ได้ พวกเขาหลีกเลี่ยงอยู่ในที่ ของตนภายหลังสงครามเมื่อครั้งก่อน”

“สงครามหรือ...” เกล็ดมณีทวนคำ เมื่อเอ่ยถึงสงคราม ภาพการเสีย เลือดเนื้อของสองเผ่าพันธุ์พลันแวบเข้ามาในหัวของนาง รวมทั้งภาพของ อดีตผู้ทีนางเสกสมรสด้วยทำให้รู้สึกชอกช้ำในอก “ช่างเถอะ ข้ามีอายุรู้ แล้ว”

“เจ้าอยู่ที่นั่น มิได้รับรู้เรื่องของโลกภายนอกเลยเช่นนั้นหรือ”

“บางเรื่องมิรู้จักดีกว่านะ” นางว่าก่อนผละห่างจากเขาหมายกลับ สระบัว แต่เขาก็เดินตามไม่หยุด

“นั่นเจ้าจะไปทีใด”

“ข้าจะกลับแล้ว”

“ให้ข้าไปส่งเจ้าได้หรือไม่”

เกล็ดมณีหยุดอยู่กับที่ นั่นทำให้อนิลแปลกใจมิใช่น้อย นางเหลียว กลับมามองดวงหน้าที่ถือได้ว่าเลอลักษณ์กว่าวิหตุต แถมยังแฝงไว้ด้วยความ รู้สึกเสน่หาอย่างแปลกประหลาดที่ในใจของนางรับรู้ได้ ความใสซื่อที่แสดง ออกมาสื่อถึงความบริสุทธิ์ใจโดยแท้จริง ความจริงใจของครุฑหนุ่มตรงหน้า ยากจะปกปิดถึงจุดประสงค์ของเขา ซึ่งแสดงออกชัดเจนถึงความพึงใจ ยามบุรุษหมายเข้าหาสตรีงามทั่วไป แต่นางกลับมีอจทหลายกำแพงของตน ลงมาได้

“โยครุฑต้องมาข้องแวะกับข้า...”

“ว่าอย่างไรเล่า ข้ากระพือปีกก็ครั้งก็ไปถึงสระบัวของเจ้าแล้ว”

เมื่อเห็นว่านางยังเงยบั้น เขาจึงเว้นระยะห่างระหว่างทั้งคู่และมิได้ถามไถ่สิ่งใดอีก เพียงยื่นส่งยิ้มละไมมาให้ มิต่างจากเด็กหนุ่มอดอ้อนสาวงามให้ตามใจ แต่ตอนนี้ในใจของเกล็ดมณีกลับมีคำตอบอยู่แล้ว นางอยากปฏิเสธอนิลให้เด็ดขาด ดูจากความดีรื้อวันที่แสดงออกผ่านรอยยิ้มชุกชุนของเขาที่รู้ว่าเขามีอมรามีอย่างๆ แน่

“เหตุใดข้าต้องให้เจ้าไปส่งเล่า ข้าอยู่ที่นี้มานานกว่าเจ็ดร้อยปี ไยจะหาทางกลับเองมิได้”

“โห! เจ้าอยู่ที่นี้เจ็ดร้อยปีเชียวหรือ เกือบเท่าอายุของข้าเลยนะ”

“เช่นนั้นแสดงว่าข้ามีความอาวุโสกว่าเจ้ามากนะครุทน้อย”

“คำก็หนุ่มน้อย สองคำก็ครุทน้อย...”

คราวนี้ที่ท่าองแงของเขาทำให้นางรู้สึกอยากตีเจ้าหนุ่มน้อยคนนี้เสียให้เซ็ด ทั้งที่ท่าเบือนหน้าหนี แล้วยังเซ็ดปากขึ้นคล้ายจะร้องไห้หนักอีก แต่ก็ทำได้แค่ขำในใจ ขณะเดียวกันก็อยากแกล้งอีกฝ่ายต่อไปอีก ด้วยชอบใจในที่ทำง้างอนบนใบหน้านั้น

“ข้าบอกแล้วไง ข้าโตเป็นผู้ใหญ่แล้ว ข้าก็แค่งอยอยากเที่ยวเล่นไปเรื่อยๆ ก่อน มิเหมือนญาติผู้พี่ของข้า ที่มีสนมเป็นกนิรงามถึงสองนาง”

กนิรเช่นนั้นหรือ...

ยามเมื่อได้ยินแผ่พันธุ์ของทิพยบัณฑิตตรงหน้า หัวใจของนางพลันนึกถึงใบหน้านามใสซื่อบริสุทธิ์ ที่เคยพึงใบบุญชของนางในการปกป้องรักษา ยามเมื่ออาศัยยังวิมานนิมพลี แต่อดีตอย่างไรก็ดีคืออดีต ตอนนี้นางกลับให้ความสนใจแก่ใบหน้าองแงของครุทหนุ่มตรงหน้ามากกว่า

“อย่าเอาญาติผู้พี่ของเจ้ามาเป็นข้ออ้าง ตอบข้ามาตามตรงเถิดว่าเจ้ามีนางเล็กๆ อยู่กี่นาง”

“ข้ายังมีใครร่วมเรียงเคียงหมอนหรือกนา”

“โกหกทั้งเพ” นางรีบแย้งทันควัน

“ข้ามิได้ปดเจ้าหรือกนา...” เขาตอบพร้อมกับจับจ้องใบหน้านาม

หมายให้นางสบตาเพื่อที่ตนจะได้แสดงความบริสุทธิ์ใจ แต่มีหรือที่นางคืออย่างนางจะยอมเสียทำให้แก่เสน่ห์มารยาของเขา “หากเจ้ามิเชื่อ ข้าพาเจ้าไปยังวิมานข้าที่ฉิมพลีก็ได้หนา หากเจ้าต้องการ”

“ข้ามิใช้สตรีงามที่หลงใหลในรูปลักษณ์เพียงอย่างเดียวหรอกหนา”

“แล้วต้องทำอะไร เจ้าถึงจะเชื่อข้า”

นางเสมองไปทางอื่น แต่กลับเปลือยหนีบไปสบเข้ากับนัยน์ตาสีเสน่ห์ของเขาโดยมิตั้งใจ ยามเมื่อทั้งสองได้สบตากัน ความจริงใจที่ส่งผ่านมาก่อนเกิดเป็นความรู้สึกแรกเริ่มโดยที่เจ้าของดวงหทัยทั้งสองไม่รู้ตัว

แปลก...

ทันทีที่ได้ยินเสียงของหญิงที่เต้นเร่าจนผิดจังหวะ เกล็ดมณีกลับรู้สึกว่ร่างกายที่เคยเย็นเยือกจากลมหนาวของนางค่อยคลายลง ความอบอุ่นแทรกเข้ามาแทนที่จากแห่งใดก็มีอาจหยั่งได้ การถูกจับจ้องจากเจ้าของรอยยิ้มกรุ้มกริ่มเบื้องหน้าส่งผลให้อวัยวะที่อยู่ภายใต้ทรงอกอวบอิมของนางเต้นเร่าจนแทบคลั่ง มันสั่นสะเทือนรุนแรงจนแทบทะลุออกมาด้านนอก นางต้องรวบรวมสติทั้งหมดเพื่อสลัดความคิดนั้นออกไป ก่อนจะผลอไผลไปมากกว่านี้

แปลกที่ข้าหัวใจเต้นแรง...

๒

เรื่องที่มีอาลัย

รอยยิ้มของครุฑหนุ่มทำให้เกิ้ลตีตมณีหัวใจฟองโต ยามเมื่อเขาบอกว่าตนนั้นยังมีผู้ใดร่วมเรียงเคียงหมอน สรรพสำเนียงของป่าปล้นเงียบกริบดุจเข้าสู่ห้วงนิทรายามราตรีกาล คล้ายกับดวงตะวันพลันดับวูบลงในฉับพลัน นางรู้สึกเหมือนกับว่า ณ ห้วงเวลานั้นริมสระอินดาตมิเพียงความเย็นจากสระและผู้ที่อยู่ตรงหน้าเท่านั้นที่เป็นความจริง

กายาของทั้งสองที่อยู่ห่างกันเพียงเอื้อมมือต่างดิ่งดูตซึ่งกันและกันด้วยเสนาหา แต่สายลมที่พัดผ่านช่องว่างนั้นของทั้งสองกลับย่ำเตือนเสมือนมีเส้นด้ายบางๆ จากวายุ กัดกันสองเผ่าพันธุ์ให้ตระหนักถึงความเจ็บปวดเมื่อครั้งนาคิมอบหัวใจให้ครุฑว่าเจ็บปวดเพียงใด

“แล้วเจ้าล่ะ...” เสียงทุ้มละมุนปลุกให้นางหลุดออกจากภวังค์ “เจ้ามีผู้เคียงคู่อยู่แล้วหรือไม่”

“ข้ามีผู้ใด”

เกิ้ลตีตมณีตอบแล้วเอียงหน้าหนีโดยพลัน แต่ยังไม่วายลอบสังเกตอาการของอนิลที่ยืนหนึ่งอยู่ที่เดิม เมื่อเห็นรอยยิ้มปลื้มปริ่มกับแววตาชุกชาน

มีต่างจากเด็กถูกใจของเล่นชิ้นใหม่ที่ฉายออกมาก็พอรู้ว่าเขาชอบใจในคำตอบของนาง นางจึงรีบเปลี่ยนหัวข้อสนทนาเพื่อมิให้เขาคิดเกินเลยไปมากกว่านี้

“ดอกบัวสุวรรณในมือของเจ้า ข้ามอบให้เจ้านำไปสักการะพระจุฬามณีบนสรวงสวรรค์”

อนิลยกดอกบัวในมือขึ้นมาดู ดอกบัวทั้งสามดอกที่เคยเล็กจ้อยยามอยู่ในมือพญาครุฑ ตอนนั้นก็กลับดูใหญ่โตในมือของบุรุษในร่างจำแลง เขามองดอกบัวสลักับหน้าของนาศิสาวซึ่งวิจิตรกว่าดอกบัวสุวรรณพรรณรายที่หายากยิ่ง

“เจ้ารีบนำไปเถิด ก่อนที่เหล่าดอกบัวจะเหี่ยวเฉา”

“เจ้ามีไปกับข้าจริงหรือเกล็ดมณี”

“หากข้าหมายไปสักการะพระจุฬามณี ข้าจักบอกตัวเอง”

“ข้าจะรอวันนั้น”

เกล็ดมณีหลับตาหลังจากความปากไวเปล่งวาจาอย่างไว้สติของนาง ทำให้คำพูดนั้นกลายเป็นคำสัญญาอย่างมิเป็นทางการ เห็นได้ชัดว่าอนิลดูระรื่นกับคำพูดนั้นของนางเสียจนเกือบกลั่นความปริตาเอาไว้มืออยู่ เพราะเขาเอาแต่แยมยิ้มจนทำให้นางรู้สึกเขินอายกับความใสซื่อบริสุทธิ์นั้น เกล็ดมณีจึงเลี่ยงการสนทนาหลังจากนั้น และสาวเท้าออกเดินทางกลับสระสีกลับเสียที

“เจ้าจะมิให้ข้าไปส่งจริงๆ หรือ”

“ข้ากลับเองได้...” นางตอบทั้งๆ ที่ยังสาวเท้าไปเรื่อยๆ ไม่หยุดหมายหลีกหนีจากเขา “เจ้ารีบไปเสียเถิด”

“หากเป็นเช่นนั้นข้าจักไปเยี่ยมเยียนเจ้าใหม่”

“มีต๋อง” เกล็ดมณีรีบปฏิเสธ

ใบหน้าของอนิลฉายแววฉงนทันทันที่ เสมือนกับปฏิกิริยาตอบโต้โดยอัตโนมัติ ในหัวเกิดคำถามที่ต้องการความกระจ่าง

“ทำไมเล่า ไยข้าจักไปเยี่ยมเจ้าอีกมิได้”

“สถานที่แห่งนั้นมีใช้สถานที่ที่ผู้ใดจักจรรไปมาได้หรือหนา ข้าอยาก
ให้เจ้ารับรู้เอาไว้”

“ถ้าเช่นนั้นต้องทำอะไรจักไปเยือนสระบัวของเจ้าได้อีกเล่า”

“อนิล...” ความจริงเกล็ดมณีอยากปฏิเสธเขาไปตามตรง แต่ดวงหน้า
เย้ายวนที่ฉายแววฉงนบัดนี้กลับทำให้นางหวั่นใจไม่น้อยที่จะพูดคำนั้นออกไป
เมื่อพบว่าการสนทนัยน์ตามีเสน่ห์ทำให้ตนกลายเป็นผู้อ่อนแอ นางจึงเลี่ยง
ด้วยการหลบตาลง บ่งบอกหลายๆ ว่าตนมิอยากรับรู้สิ่งใด แล้วเอ่ยกับตัว
ตนเองอีกครั้ง “ข้ามีความทรงจำติดกับเหล่าครุฑเท่าใดนั้”

“เจ้ามีจำเป็นต้องทำเช่นนี้หรือเกล็ดมณี”

“มันจำเป็นสำหรับข้า”

ทันทีที่รู้สึกได้ว่าเจ้าของเสียงนุ่มยังมีที่ท่าล่าถอย นางจึงลืมตาขึ้น
ก่อนพบว่าเพียงชั่วพริบตาเดียว ร่างสูงโปร่งก็ขยับเข้ามาประชิดจนนางสัมผัส
ได้ถึงไออุ่นจากกายหอมที่เป็นกลิ่นเฉพาะตัว คล้ายดอกพิกุลปนกลิ่นดอก
ลำดวน ต่างจากกลิ่นทิพย์ของเหล่าครุฑที่ส่วนมากล้วนแต่ให้กลิ่นหอมเชิง
บริสุทธิ์ของกระแสดวงโย

“กลิ่นกายเจ้า...”

“หอมมิต่างจากดอกไม้จนยากจำแนกใช่หรือไม่”

“ใช่...”

คำตอบของนางเป็นที่น่าพอใจสำหรับอนิล เขาจึงเอื้อมมือข้างหนึ่งไป
ด้านหลังเพื่อนำถุงหอมที่ถูกถักทอจากเส้นไหมทองคำขาวออกมาถือไว้เบื้อง
หน้าเพื่อให้ผู้ที่สงสัยได้ลยชัดๆ ภายในบรรจุกลีบดอกไม้สีขาวนวลพรรณ ส่ง
กลิ่นหอมมีต่างจากกลิ่นกายของเขา

“นี่คืออะไร”

“มันเป็นถุงหอมที่แม่ข้ามอบให้ก่อนนางจากไป”

“ข้าเสียดด้วย”

“มิเป็นไร ข้ามอบให้เจ้า”

“ของสำคัญเช่นนี้ข้ามิอาจรับไว้ได้” นางชักมือหลบทันที

“รับไว้เถิด...” เขากำชับพร้อมรอยยิ้มที่เปี่ยมไปด้วยความสุข มันช่างให้ความรู้สึกอบอุ่นคล้ายแสงแรกแห่งอรุณ ยามเมื่อจับจ้องกลับยิ่งอบอุ่น มิต่างจากมีดวงสุริยะเคียงใกล้ “อย่างน้อยก็ถือเสียว่าเมื่อใดก็ตามที่เจ้าต้องการข้า ก็ให้ถือถุงหอมนี้มาที่นิมพลี มันเป็นกลิ่นประจำกายของข้า”

“ข้ารับไว้มิได้...”

“เจ้ารับไว้เถิดหนา”

เขายื่นมันมาเบื้องหน้า ใจจริงอยากถือวิสาสะเอ้อมมือไปฉวยข้อมือ บาง แล้วจับถุงหอมนี้ยัดใส่มือของนาง แต่ด้วยยังให้เกิดสติในความเป็นสตรีแสงงดงามจนเขาเองก็มึนงงได้หากว่านางมีพึงใจ ก่อนจะยืมเจ้าเล่ห์พร้อมออกอุบายเพื่อให้เข้าทางนางมากขึ้น จะได้ไม่ปฏิเสธที่จะรับน้ำใจจากเขานี้

“หากเจ้ารับไว้ ข้าสัญญาว่าจะรีบไปสักการะพระจุฬามณีในทันที”

ถึงแม้เกล็ดมณีจะรู้สึกไม่ค่อยพอใจที่ถูกมัดมือชกกลายเป็น แต่เพราะอยากให้เจ้าของใบหน้าเข่ายวนเบื้องหน้ารีบจากไปโดยเร็ว นางจึงเอ้อมมือไปฉวยถุงหอมนั้นมาถือไว้แต่โดยดี

อนิลยัมเอ็นดูในท่าที่ที่เหมือนนางตัวมิถุกของนาง

“ถ้าเช่นนั้นข้าขอตัวก่อน”

“อืม” นางตอบรับในลำคอ

เจ้าของใบหน้าเข่ายวนถอยห่างจากนางไปเพียงไม่กี่ก้าวแล้วกลายร่างเป็นครุฑหนุ่ม ก่อนทะยานสู่เวหาโดยมิพุดสิ่งใดออกมาอีก

ถุงหอมหรือ...

เกล็ดมณียกถุงหอมที่ถูกถักอย่างประณีตขึ้นมามองใกล้ๆ อย่างพิเคราะห์ ผ่านนั้นถูกถักด้วยไหมทองคำขาวก็จริง แต่ในเนื้อผ้ากลับมีลวดลายเป็นดอกพิกุลทองทั่วทั้งผืน แถมกลิ่นหอมของดอกไม้ที่บรรจุอยู่

ภายในถึงแม้จะยากจำแนกว่าเป็นดอกไม้ก็สายพันธุ์ แต่กลิ่นที่เด่นชัดสำหรับนางคือกลิ่นพิกุลเคล้าลำตวน...กลิ่นเดียวกับกลิ่นที่นางสัมผัสได้จากกายของอนิล ซึ่งจนถึงตอนนี้ก็ยังคงหอมติดจมูกของนางอยู่ เหมือนกับถูกเขาร่ายมนตร์ใส่ทำให้นางหลงใหล

นี่มันเกิดสิ่งใดขึ้นกับตัวข้า...

เกล็ดมณีเดินกลับมายังริมสระอโนดาต เหลียวมองสิ่งมีชีวิตสุดพิสดารสำหรับเมืองมนุษย์ แต่ในหิมพานต์กลับพบเห็นได้ง่าย พวกมันมีท่อนบนเป็นขั้วสีขาวมียาวสวย ครึ่งล่างเป็นปลายมีหางดุดปลาทอง สามารถแหวกว่ายในสายน้ำได้ทั้งแบบเชียวกรากและน้ำนิ่ง สิ่งมีชีวิตนี้ชาวหิมพานต์ต่างรู้จักกันในนามของกฤษณารวี

ขณะที่พวกมันว่ายเคลือบกันอย่างสุขสมได้เห็นว่าผู้แอบมองอยู่ กฤษณารวีตัวเมียจึงจู่ดุน้ำเข้าวงข้างแล้วพ่นน้ำใส่เกล็ดมณีจนนางเปลือยออกมาในความใสซื่อแห่งสัตว์ที่ไม่มีพิษมีภัยใด แถมกระเสาวรีในกายของนางยังให้ความรู้สึกคล้ายกับตอบรับการกระทำของพวกมันที่หมายให้นางผ่อนคลายความกังวลลง

“เจ้าคงอยากเล่นกับข้าสินะ”

นางยื่นมือลงไปสัมผัสน้ำใสเย็น ก่อนลูบหัวของกฤษณารวีตัวหนึ่ง มันซึ่งวงเกี่ยวข้อมือของนางพร้อมทั้งจูดลงสู่วารีเบื้องหน้า ร่างบางรู้อยู่ก่อนแล้วแต่ก็ยอมให้กฤษณารวีตัวนั้นลากนางลงสู่ใจกลางสระอโนดาตเบื้องลึก กฤษณารวีทั้งสองว่ายวนอยู่รอบกายนางอย่างหยอกล้อ มีต่างจากต้องการพยานรักระหว่างพวกมัน เกล็ดมณีจึงคืนร่างสู่สภาพเดิมของนาง

นาดีเกล็ดมณี...

ผลจากการบำเพ็ญเพียรมานานหลายร้อยปี ร่างนาดีจึงทอดยาวเกล็ดที่ปกคลุมกายตลอดทั้งตัวเป็นสีเขียวมรกตทว่ามีความใสกระจ่างมีต่างจากอัญมณีที่เปล่งประกายระยิบระยับยามต้องแสง หางลายกนกกวัดแกว่งไปมา นัยน์ตาสีสุวรรณหอดมองกฤษณารวีทั้งสองอย่างเอ็นดู

ข้าขอให้พวกเจ้าทั้งสองครองรักกันจนแก่เฒ่า

กฤษฐาวารีส่งเสียงร้องตอบรับพร้อมกับว่ายน้ำเข้ามาคลอเคลียผู้มอบคำอวยพรราวกับกำลังขอบคุณ แต่เมื่อเห็นนัยน์ตาสีสุวรรณหล่ำมีหยาดน้ำตาเอ่อคลอ ทั้งสองจึงว่ายวนบริเวณนัยน์ตาเพื่อช่วยซับหยาดน้ำตาให้ก่อนว่ายน้ำจากไป

เกล็ดมณีทอดสายตามองไปยังเบื้องลึกของสระอินดาต้าวครูก่อนเลี้ยวลงสู่เบื้องล่างท่ามกลางความมืดมิดและหนาวเหน็บ นางเพียงต้องการความสงบเพื่อขบคิดเรื่องราวบางอย่างก็เท่านั้น

ยังหอมอยู่เลย...

กระแสน้ำเย็นโดยรอบมิอาจทำให้นางซบไล้กลิ่นหอมจากกายของอนิลออกไปจากโสตประสาทได้ กลิ่นนั้นคล้ายกับเสน่ห์มายาเสียวจริง เพราะนอกจากจะตามหลอกหลอนแล้ว มันยังให้ความรู้สึกที่อบอุ่นทุกครั้งยามได้สูดดม มิต่างจากเจ้าของรอยยิ้มมีเสน่ห์ที่นางได้ยลเมื่อครู่

เหตุใดข้าถึงลบเลือนรอยยิ้มเมื่อครู่ออกไปมิได้...

ถึงแม้จะคิดถึงครุฑหนุ่มที่เพิ่งพานพบ เขาทำให้นางรู้สึกถึงความสุข แต่เพียงครู่ความเงิบงันและความเยือกเย็นโดยรอบพลันทำให้เรื่องราวแสนปวดใจย้อนกลับมา มิต่างจากฝันร้ายที่ตามหลอกหลอนนางมาเป็นระยะเวลาหลายร้อยปีเช่นกัน

เมื่อแปดร้อยกว่าปีก่อน...

สงครามระหว่างสองเผ่าพันธุ์ ครุฑกับนาคต่างสู้รบตบมือกันด้วยความอยากเอาชนะ เนื่องจากเป็นปรปักษ์กันมาแต่อดีตกาล จวบจนรุ่นลูก รุ่นหลานที่มีได้เป็นโอบปาติกะ เพราะไม่สามารถละทิ้งหรือปล่อยวางจากกระแสน้ำได้จึงบังเกิดสงครามที่ยืดเยื้อหลายร้อยหลายพันปี จนทำให้ทั้งสองเผ่าพันธุ์ต้องสูญเสียดินแดนไปมิใช่น้อย

“เกล็ดมณี การศึกคราวนี้ผ่านภาคเสียเปรียบอยู่มาก เพื่อรักษาเผ่าพันธุ์

ให้คงอยู่ บิดาอยากให้เจ้าเสกสมรสไปสู่วิมานนิมพิลเพื่อยุติสงคราม”

“เจ้าพี่ตรัสสิ่งใดออกมา...”

ในห้องนอนของนาคีที่มีรูปร่างงดงามจนเป็นที่หมายปองของเหล่า นาคาแรกรุ่น เจ้าของห้องถูกผู้เป็นมารดาสวมกอดด้วยความหวังโย

ยิ่งได้ยินผู้เป็นสวามีกล่าวออกมาว่าแก้วตาดวงใจต้องสมรสกับบุรุษ ต่างเผ่าพันธุ์ด้วยแล้ว นางยิ่งมีอจายอมรับการตัดสินใจครั้งนี้ได้ “หม่อมฉัน มิยอมรับในการตัดสินใจครั้งนี้หรือหากหนาเพคะ”

“ขอละนุษา อย่าขวางการตัดสินใจในคราวนี้ของข้าเลย”

หากจักเอ่ยว่าผู้ที่อยู่ในกระเสถียรมิรู้จักแก่เฒ่าก็ว่าได้ ผู้ที่เป็นบิดา ของเกล็ดมณีนั้นถึงจะมีอายุอยู่นับพันปี แต่รูปลักษณ์ภายนอกกลับมีต่าง จากบุรุษในวัยสามสิบต้นๆ ซึ่งยังคงความสง่างามแห่งบุรุษเพศที่เหล่าสตรี ต่างหมายปองไว้ได้อย่างครบถ้วน เช่นเดียวกับผู้เป็นมารดาและบุตรสาว

“นี่ลูกของเรานะเพคะ...” พระนางผู้สวมอาภรณ์สีเขียวมรกตและ ประดับองค์ด้วยเครื่องทองคำจนสมศักดิ์และฐานะแห่งการเป็นราชินีของ วังบาดาลโอบกอดบุตรอันเป็นที่รักยิ่งไว้แนบอก พร้อมกันนั้นก็พยายาม ทัดทานผู้เป็นคู่ชีวิตที่ประสงค์ให้บุตรต้องเสี่ยงชีวิตเพื่อเสกสมรสกับครุฑ “การส่งลูกไปแต่งงานกับครุฑ มีต่างจากใช้ชีวิตของลูกไปเช่นสังเวคนถ้อย เหล่านั้นเพื่อยุติสงครามหรือเพคะ”

“หากเจ้ามิสงบอารมณ์ก็จงออกไปเสียเถิด” ราชานาคาภูษาเคนทร์เอ่ย ด้วยเสียงเย็นเยียบ

ถึงแม้จะเป็นราชินีแห่งวังบาดาล แต่เมื่อสวามีตัดสินใจด้วยยึดถือ ชีวิตของเหล่าราษฎรเป็นที่ตั้งแล้ว นางเองก็มีอจายกท้วงสิ่งใดได้ ทำได้เพียง ประทับรอยจูบบนหน้าผากมนของบุตรแล้วรีบออกจากห้องไปทิ้งน้ำตา ถึง จักรักและหวังใญ่บุตรเช่นไร แต่การตัดสินใจของผู้เป็นพระราชอาแห่งนคร บาดาลก็ถือเป็นที่สุดแล้ว เพราะถึงอย่างไรก็ต้องเลือกทางที่ดีที่สุดที่จะ ช่วยเหลือเหล่าคดียังดำรงเผ่าพันธุ์อยู่ต่อไปได้

“เกล็ดมณี...” ร่างสง่าเดินมาวางมือหนาลงบนศีรษะของบุตรีที่เส้นผมดำสลวยถูกเกล้าเป็นมวยไว้ด้านหลัง ดอกมะลิที่แซมประดับส่งกลิ่นหอมอ่อนๆ “บิดาไม่อยากกระทำการใดที่ต้องพรากลูกไปจากอก แต่เพื่อประชาชนแล้ว บิดาจำเป็นต้องตัดสินใจเช่นนี้”

ร่างบางยังมีตอรับ นางทำเพียงนั่งงันก่อนหลับตาลง กลั้นความเสียใจเอาไว้ในอก มือยกหลังน้ำตาออกมาต่อหน้าผู้เป็นบิดา เพราะเกรงว่าจะทำให้อีกฝ่ายไม่สบายใจ

“เพคะ” นางตอบรับแผ่วเบาในที่สุด

ภูษาเคนทร์รับบุตรีมากจนมียอมยกนางให้เจ้าชายนาคองค์ใดได้ดูแล แต่การศึกครานี้ยืดเยื้อและคร่าชีวิตของเหล่านาคไปเป็นจำนวนมาก หากศึกนี้ยืดเยื้อไปอีกหลายร้อยหลายพันปี เผื่อนาคอาจลดน้อยลงจนไม่เหลือผู้อยู่รอด การตัดสินใจในครั้งนี่จึงเป็นเรื่องที่ทำให้พระองค์เจ็บปวดหทัยที่สุด

“ลูกเข้าใจความประสงค์ของบิดาใช้หรือไม่เกล็ดมณี”

ร่างสูงกำยำ เจ้าของผิวสีงาชาว สวมโจงกระเบนสีมรกต คาดเข็มขัดทอง สวมกรองศอลายกนกนาคราชขบงบอกถึงความป็นนาคา เส้นผมสีดำยาวถูกเกล้าเป็นมวยไว้ด้านบน คาดสังวาลทองคำเบี่ยงขวา ประดับอัญมณีห้าสี เยื้องกรายมาข้างธิดาที่มีเอื้อมเอ่ยสิ่งใดออกมาให้สดับอีก จึงจำเป็นต้องเอ่ยอีกครั้งเพื่อเรียกสติอีกฝ่ายให้กลับมาจากห้วงความคิด

“เกล็ดมณี”

“หลายปีมานี้เสด็จพ่อมีอาจวางใจให้ชายใดดูแลลูก แต่กลับทรงมอบลูกให้ศัตรูเช่นนั้นหรือเพคะ”

“บิดาเชื่อว่าเจ้าจักเป็นที่เอ็นดูของวิหตุตครุฑา”

“ลูกสามารถเลือกสิ่งใดได้หรือไม่ละเพคะ”

“บิดาเองก็เสียใจมิใช่น้อย แต่เจ้าก็รู้คำตอบอยู่แล้ว...” ภูษาเคนทร์วางมือลงบนบ่าของบุตรีด้วยความอาทร ทั้งยังเต็มไปด้วยความรู้สึกผิดและหวงแหนในเวลาเดียวกัน “เจ้ามีอาจเลือกสิ่งใดได้”

“ลูกจักแต่งเข้าฉิมพลีตามพระประสงค์เพคะ”

ร่างบางลุกจากที่นั่ง ตรงออกมายังด้านนอกของวังบาดาล เบื้องล่างนี้มีวิมานที่ถูกร่างขึ้นใต้น้ำลึก ทั้งปราสาท พระราชวัง ล้วนถูกร่างขึ้นด้วยหินทรายสีชมพูและศิลาแลงอย่างวิจิตร หินทุกก้อนทอประกายสีมรกตจนเหมือนมีตะไคร่เกาะ แต่แท้จริงแล้วนั่นคืออัญมณีแห่งนาดีที่เกิดขึ้นจากกระแสแห่งทิพย์ที่พวกเขาสั่งสมบารมีกันมา เบื้องนอกปราสาทในอุทยานหลวงมีสระบัวที่เลี้ยงปลาบึกไว้หลายตัว มีบัวหลากหลายพันธุ์ขึ้นจนเต็มสระ แต่ขนาดของมันก็มีต่างจากบัวของเมืองมนุษย์เท่าไร

เกล็ดมณีเดินไปจนทั่วอุทยานก่อนนั่งลงบนโขดหินใหญ่ข้างสระบัวปลาบึกในสระต่างแหวกว่ายเข้ามาใกล้เพราะอยากเล่นกับนางอย่างเช่นเคย แต่ครานี้กลับไม่เป็นเช่นนั้น เพราะความมัวหมองกำลังปะทุขึ้นในอก นางมีอาจคิดเรื่องสนุกอันใดกระทั่งเล่นกับพวกมันได้ ตอนนี้นางทำได้เพียงพยายามกลั้นหยาดน้ำตาเอาไว้เท่านั้น เพราะมีอยากหลั่งมันออกมาให้ผู้ใดไต่ยลในความอ่อนแอแห่งตน

“องค์หญิงเพคะ” นาดีรับใช้ประจำตัวรีบตรงเข้ามานั่งยังหินก้อนที่อยู่ลดหลั่นลงไปจากผู้เป็นนายเหนือหัว

“ธารทิพย์หรือหรือ...” เกล็ดมณีพยายามฝืนกลั้นหยาดน้ำตาเอาไว้ แต่ในที่สุดก็มีอาจทำได้ จึงปล่อยหยาดน้ำตาไหลริบอาบสองข้างแก้มเนียนอย่างมีปิตักล้นความรู้สึกอีก “ข้ารู้สึกสับสนอย่างบอกมิถูก นี่ข้าต้องจากเสด็จพ่อเสด็จแม่ไปจริงๆ เช่นนั้นหรือ”

“โอ้ องค์หญิงของหม่อมฉัน” ธารทิพย์ถึงกับต้องยกมือขึ้นปิดปากไว้ด้วยความสงสารผู้เป็นนายจับใจ ก่อนจะขยับเข้าไปวางศีรษะลงบนตัก และร้องไห้ออกมา นับตั้งแต่นางดูแลรับใช้องค์หญิง นางมิเคยปล่อยให้อีกฝ่ายต้องเสียน้ำตาไม่ว่าด้วยเรื่องอันใด แถมองค์ภูษาเคนทร์นาคราชและองค์บุษปานาคินีก็มีเคยกระทำการใดให้องค์หญิงของนางต้องเจ็บปวดสักครั้ง

“ข้าเพียรบอกตัวเองเสมอว่านี่เป็นหน้าที่อันสำคัญ ยามเมยหน้าขึ้น

มองเบื้องบนจากวังบาดาลก็จะเห็นกระแสน้ำคอยโอบล้อม แต่จากนี้ไปหาก
ข้าเพียรมองหาภาพเหล่านี้ ก็จำเป็นต้องก้มมองแล้วใช่ไหม”

“ไม่หรือกเพคะองค์หญิง วังบาดาลจะอยู่ในพระทัยของพระองค์
ตลอดไปเพคะ”

“ขอบใจเจ้ามากนะธารทิพย์”

“ไม่ว่าองค์หญิงจะเสด็จแห่งหนใด หม่อมฉันจะขอติดตามพระองค์
ไปมิให้ห่างกายเลยเพคะ”

“ข้าขอบใจเจ้ามาก”

จากหน้าต่างบานหนึ่งของวังบาดาล ภูเขาเคนทร์จ้องมองบุตรที่
กรรแสงออกมาด้วยความรวดเร็วในอก ส่วนตัวพระองค์เองก็ปวดแปลบใน
อุระมิต่างจากมีไฟที่พร้อมจะทะลักออกมาให้โลหิตพวยพุ่ง การส่งเกล็ดมณี
ไปเข้าพิธิเสกสมรสครานี้มีต่างจากยี่เน้อเข้าปากเลือด แต่ลึกๆ พระองค์กลับ
มีความคิดว่าวิหตุตครุชาจกมีทำอันใดเกล็ดมณีนาคีให้ถึงแก่ชีวิตเป็นแน่
เพราะอย่างน้อยนางก็เป็นถึงองค์หญิงแห่งวังบาดาล อย่างไรก็ตามก็ต้องให้
เกียรตินางบ้างไม่มากก็น้อย และด้วยศักดิ์ฐานะ นางสมควรที่จะได้ขึ้นเป็น
ราชินีแห่งฉิมพลีเสียด้วยซ้ำไป

บิดาขอโทษ...

การส่งมอบตัวเจ้าสาวเพื่อเข้าพิธิกับราชาครุฑวิหตุตเกิดขึ้นหลังจาก
การตัดสินใจของภูเขาเคนทร์ไม่ก็ราตรี ที่พื้นทรายขาวสะอาดแถมละเอียด
อ่อนมิต่างจากพรมนุ่ม มหานทีสีทันดรที่เคียงดงามด้วยแม่น้ำสีน้ำนมและ
สุขสงขยามาได้เฟื่องมอง ยามนี้กลับคล้ายหยาดน้ำตาจากแผ่นาคหลังไหลมา
หลอมรวมจนกลายเป็นธาราแห่งความทุกข์ระทม วันมวงคลกลายเป็นวันที่
แสนเศร้าของเหล่านาคที่ต้องส่งมอบสตรีงามที่สุดแห่งเผ่าพันธุ์ให้ครุฑได้
ครอบครอง

เกล็ดมณีซึ่งสวมอาภรณ์สีขาวยริสุทธ์และเครื่องประดับทองครบองค์

สวยสมตั้งเป็นเจ้าสาว ข้างกายยังคงมีนาศิรับใช้อย่างธารทิพย์คอยตามประกบมิห่าง ที่ผืนทรายถูกโปรยด้วยกลีบดอกบัวและกลีบกุหลาบหลากสีส่งกลิ่นหอมหวาน การส่งตัวเจ้าสาวมีเพียงผู้เป็นบิดาอย่างกษัตริย์เคนทร์นาศาและผู้เป็นมารดาอย่างบุษปานาคีเท่านั้น สิ่งที่พวกเขาทำได้ยามนี้ก็เพียงแค่วอการมาถึงของเจ้าบ่าวที่จะต้องมารับตัวเจ้าสาวสู่วิมานนิมิต

“อยู่ที่นั่นเจ้าต้องดูแลตัวเองดีๆ หนาถูกรัก” บุษปากลั้นน้ำตาเอาไว้มิได้ ยามเมื่อต้องปล่อยแก้วตาดวงใจให้ไปเป็นของผู้อื่น ก็มีต่างจากนางถูกควักเอาดวงตาทั้งสองข้างออกไป

“เพคะเสด็จแม่” เกล็ดมณีตอบรับพร้อมรอยยิ้มเพื่อมิให้มารดาต้องเป็นกังวล

อยู่ๆ สายลมก็พัดกระโชกแรงพร้อมกับการปรากฏกายอย่างอุกอาจของครุฑหนุ่ม มีมีขบวนต้อนรับสมเกียรติ มีเพียงบุรุษร่างกำยำนำเกรงขามที่ปกคลุมด้วยเส้นขนสีน้ำตาลแดง ปลายเส้นขนขลิบสีทองคำ เมื่อปลายเท้าที่มีกรงเล็บแหลมคมเหยียบพื้นทรายละเอียดก็กลับสู่ร่างทิพย์ในชุดขาวสะอาดตา ประโคมด้วยเครื่องทองคำพร้อมสำหรับเข้าพิธีวิวาห์

นี่นะหรือ... วิหตุ

เกล็ดมณีนั่งงั้น นิ่งเพราะบุรุษตรงหน้าเหลือลักษณะ ใบหน้านั้นคมคายเสียยิ่งกว่านาคตนใด ท่าทางองอาจ แถมยังมีเสน่ห์แสนเย้ายวนพร้อมกลิ่นหอมจางๆ แบบชาวทิพย์บนสวรรค์เมืองแมน จนนางเปลือใจให้ผู้ที่เป็นทั้งศัตรูและสามีในอนาคตโดยไม่รู้ตัว

“ข้ามารับตัวเจ้าสาว”

“เจ้าต้องดูแลนางให้ดี...” กษัตริย์เคนทร์เอ่ยอย่างขมขื่น “อย่าหักหาญน้ำใจนาง มิเช่นนั้นสงครามจักเกิดขึ้นอีกคราเป็นแน่”

“เดิมทีข้าก็มีผู้ที่จะรักสมรสกับใครก็ได้...” วิหตุเจิบเสียงลงเมื่อเพ่งพินิจใบหน้าของนาคีเบื้องหน้า ความงามที่เขาเองก็ยังคงตะลึงจนแทบหยุดหายใจทำให้เขามีอาจเอ่ยสิ่งใดออกมาได้อีก นอกจากเอื้องกรายเข้าหา

ร่างงามที่ยืนนิ่งสงบบิต่างจากรูปปั้น “แต่กับนาคีที่โสภาเยี่ยงนี้ ข้าถือเป็น
ข้อยกเว้น”

“หากพระองค์ทรงให้สัญญาว่าสองเฝ้าพันธู์จักไม่เช่นสักกันอีก หม่อม
ฉันพร้อมจะมอบให้ได้แม้กระทั่งชีวิตของหม่อมฉัน” ริมฝีปากบางสีกลีบบัว
เอื้อนเอ่ย

ความพิเราะของลำเนียงนั้นทำให้วิหุตยั้งตะลึง ไหนจะที่ทำสง่างาม
เกินกว่าสตรีใด นางมีต่างจากผู้เป็นกษัตริย์สักนาง เหมาะสมจะอยู่เคียงคู่บน
บัลลังก์ทองคำ และเชิดชูเกียรติแห่งวงศ์กษัตริย์ในเฝ้าพันธู์นั้นๆ ให้จำเริญ
ไปในหนทางที่ติงาม

“อย่าได้กล่าวเช่นนั้น...” มือหนาเซยคางของนางขึ้นเซยชมก่อนเผย
ยิ้มที่มุมปากอย่างชอบใจในวาทะหาญของนาคีตนนี้ “ข้าจักดูแลเจ้าเป็น
อย่างดี ดูท่าว่าสตรีงามเยี่ยงเจ้าคงมิเคยมีผู้ใดได้เซยชมโดยง่าย”

“ขอบพระทัยเพคะ...” เกล็ดมณีค้อมตัวเล็กน้อย เมื่อเห็นวิหุต
เหลียวไปมองธารทิพย์ที่หนึ่งพิบเพียงอยู่มีห่างกายนาง ใบหน้าของเขาดาย
แววสงสัยอย่างเห็นได้ชัด นางจึงได้ไขความกระจ่างให้แก่เขา “นางเป็นนาคี
รับใช้ของหม่อมฉัน การไปอยู่ฉิมพลีท่ามกลางเหล่าครุฑ หม่อมฉันเกรงว่า
อาจจะเฆมาได้ จึงขอพานางตามไปรับใช้เพคะ”

“ข้ามิขัดในเรื่อนั้น”

เมื่อกล่าวจบวิหุตพลันกลับสู่ร่างเดิม พร้อมทั้งหอบเอาเกล็ดมณีและ
ธารทิพย์ทะยานสู่ฉิมพลีเบื้องบน ภาพของผู้เป็นที่รักสุดชีวิตเริ่มเล็กลง
เรื่อยๆ และผืนน้ำที่คล้ายกับกระแสพลังที่คอยโอบอุ้มนางอยู่ตลอดเวลาก็
ยิ่งห่างไกลออกไปเรื่อยๆ จนทำให้หทัยดวงน้อยคล้ายกับจะหยุดเต้น

ลาก่อนเพคะ เสด็จพ่อ เสด็จแม่...

แม้จะอยากกรรแสงเพียงใดที่เห็นมารดาโผเข้ากอดบิดาด้วยความ
เสียใจ แต่อย่างไรตนั้นก็ต้องเข้มแข็ง ยิ่งเมื่อต้องมาอยู่ในแดนศัตรูเช่นนี้
จักแสดงความอ่อนแอให้พวกเขาเห็นมิได้ นางฝืนกลั้นหยาดน้ำตาเอาไว้

แม่ริมฝีปากบางแน่น แล้วแส้รังเผยยิ้มกลบความขมขึ้นทั้งปวงที่เกิดขึ้น

จากสี่พันตรมายังฉิมพลีใช้เวลาไม่นานนัก วิหุตุพาเกล็ดมณีและ
 ธารทิพย์มายังวิมานเล็กๆ ซึ่งอยู่ใกล้วิมานหลัก ถึงแม่เกล็ดมณีจักมีคำถาม
 ในใจอยู่บ้าง แต่ด้วยเพิ่งเคยมายังสถานที่แห่งนี้เป็นครั้งแรกจึงยอมสงบปาก
 สงบคำ มิกกล่าวลึงไต่ออกมาให้เป็นเรื่องชุ่นช่อมองใจของทั้งสองฝ่าย

“ที่วิมานนี้เจ้าจะสามารถเป็นอิสระจากเหล่าครุฑตนอื่น ข้าจึงเลือก
 วิมานนี้เพื่อรับรองเจ้า”

เขาหวังดีต่อข้าเช่นนั้นหรือ...

เกล็ดมณีมีเคยคาดคิดมาก่อนว่าแท้จริงแล้ววิหุตุจะมีจิตใจอารีถึง
 เพียงนี้ เขาพานางเดินชมวิมานหลังนั้น ถึงแม้จะมีขนาดเล็กกว่าวังบาดาล
 แต่นางก็สามารถอยู่ที่นี่ได้อย่างสุขสบาย เพราะข้าวของเครื่องใช้ทุกอย่างมี
 ครบครัน อีกทั้งยังมีข้าทาสบริวารประจำวิมานกว่าสิบนาง

“ด้านหน้าวิมานของเจ้า ข้าได้ให้ทหารสร้างสระบัวขึ้นมาใหม่ อาจจะ
 เป็นเพราะความคิดของข้ากระมังที่คิดว่าเหล่าญาติชอบนั่งเซยชมดอกบัว”

“เป็นความคิดของพระองค์ แต่ถูกต้องแล้วพะยะ”

เมื่อเดินมาถึงสระบัวด้านหน้าที่เหล่ากอบัวยังมีแตกกอ แม้มียังมี
 ดอกให้ผลิบาน แต่การที่ชายชาติตรีผู้เจนสนามรบเอาอกเอาใจญาติพลัดถิ่น
 อย่างนาง ก็ทำให้รู้สึกสุขสันต์ในดวงหทัยอย่างบอกมิถูก

“หม่อมฉันชอบสระบัวเป็นที่สุด”

“ข้าจะส่งนางรับใช้มาที่ตำหนักของเจ้าเพิ่ม”

“มิเป็นไรหรอกพะยะ ความจริงหม่อมฉันอยู่ที่นี่กับธารทิพย์เพียง
 เท่านั้นก็พอแล้ว”

“เจ้ามิไว้ใจในตัวข้าหรือ” เขาเอ่ยพลางขยับเข้าไปใกล้นางมากขึ้น

ถึงแม้ธารทิพย์จะหวงแหนองค์หญิงของนาง แต่ทั้งสองก็แต่งงานกัน
 เป็นที่เรียบร้อยแล้ว หากจะถูกเนื้อต้องตัวกันก็มีใช้เรื่องแปลก นางจึงยอม

ถอยออกห่างเพื่อให้ทั้งสองได้เดินชมอุทยานหน้าวิมานกันสองต่อสอง ส่วนตนเองแอบสังเกตการณ์อยู่ห่างๆ เพื่อคอยระแวดระวังภัย เพราะพลัดถิ่นมาไกลจึงยังคงวางใจมิได้ ใครละจะกล้าเชื่อใจผู้ที่ชอบเข่นฆ่าเหล่านั้นว่าเป็นว่าเล่นอย่างพวกครุฑได้

“หามิได้เพคะ แต่หม่อมฉันมิรู้ว่าในประวัติศาสตร์เคยมีนาศิขึ้นมาจากยูแดนมิมพลีมาก่อนหรือไม่”

“ขนาดนางมณุษย์ยังเคยมาเยือนนิมพลี เหตุใดนาศิจักหามิได้เล่า”

“วาจาพระองค์ช่างคมคายยิ่งนัก”

เกล็ดมณีมิได้เอ่ยเกินจริง เพราะเรื่องที่ครุฑตนหนึ่งเคยพานางมณุษย์ขึ้นมาบนนิมพลีสั้นสั้นเกิดขึ้นจริง การเปรียบเปรยเช่นนั้นของวิหรูตจึงมีต่างจากการให้เกียรติเผ่าพันธุ์อื่นนอกเหนือจากเหล่าทิพยบัณฑิมา ทำให้นางพึงใจในตัวเขามากขึ้นถึงขั้นคิดไปว่าวิหรูตเองก็มีใจให้นางเช่นกัน

“วันนี้เจ้าคงเหนื่อยมามากแล้ว ข้าว่าเจ้ากลับไปพักผ่อนเสียก่อนดีกว่า”

“ขอบพระทัยเพคะ”

“หากประสงค์สิ่งใดเพิ่มเติม เจ้าให้นำาศิรับใช้ของเจ้าไปบอกข้าที่ตำหนักใหญ่ได้ตลอดเวลา”

“เพคะ”

วิหรูตเดินมาส่งเกล็ดมณียังหน้าวิมาน แล้วหันหลังเตรียมเดินกลับไป แต่ยังมีทันที่จะได้เอียงกรายไปไหน กลับปรากฏสตรีงามในอาภรณ์สีทองนางหนึ่งซึ่งมีดวงหน้าสวยได้รูป เส้นผมสลวยถูกเกล้าเป็นมวยไว้ ด้านบนกึ่งกลางศีรษะ บักปิ่นทองคำลายหงส์ สวมอาภรณ์สีทอง พร้อมประโคมเครื่องประดับทองครบองค์ เดินขนาดตามาที่วิมานเล็กแห่งนี้

เกล็ดมณีจับจ้องใบหน้าที่ฉายความทะนง เพียงปราดเดียวก็รู้ถึงชาติกำเนิดโดยแท้ของร่างทิพยบัณฑิมาตนนี้

ยุงทอง...

“พระสวามี” นางตรงเข้าจับมือของวิหรูตโดยเร็ว

เกล็ดมณีมองภาพเบื้องหน้าด้วยดวงหทัยแทบแตกตื่น...สวามีเช่นนั้น
หรือ

มือบางรวบจับกันแน่น แต่ใบหน้านางยังคงฝันริมฝีปากให้เผยยิ้ม
ละไม ท่วงท่าสมกับผู้ที่ได้รับการอบรมสั่งสอนมาเป็นอย่างดี ว่ามิควรต้อง
ลดตัวลงไปข้องแวะกับผู้ที่มิศักดิ์ต่ำกว่าตนมากอย่างทิพยปักษาที่บำเพ็ญ
เพียรจนกลายเป็นมนุษย์ได้

“พิลาสยุรา” น้ำเสียงของวิหตุตบ่งบอกชัดเจนว่าเขาหลงใหลนาง
เพียงใด

พวกเขารักกันก่อนการปรากฏกายของข้าเสียอีก...

นางคิดก่อนลอบระบายลมหายใจออกมาแผ่วเบา

นาถิธราชพิภย์รีบตรงเข้ามานั่งพับเพียบเบื้องหลังผู้เป็นนายเหนือหัว
หมายปลอบประโลมด้วยเข้าใจความรู้สึกของนางที่ว่าต่อนี้ดวงหทัยคง
กำลังแหลกสลาย

ทว่าเกล็ดมณียังคงวางที่ท่าของสตรีชั้นสูง มิได้แสดงออกถึงความ
รู้สึกอิจฉาใดๆ ทั้งที่ในหทัยเต็มร่ำมิต่างจากเสียงกรรแสงของพญาช่างสาร
ยามตกมัน นางอยากไปให้พ้นจากที่ตรงนี้ เพราะนางเพียรคิดมาตลอด
ว่าการแต่งงานครั้งนี้ ราชาครุฑควรมีนางเป็นภรรยาแต่เพียงผู้เดียว ดังเช่น
ภูษาเคนทร์ที่มีบุษบาเป็นชายาเพียงหนึ่งเดียว

“นี่นะหรือเพคะ นาถิที่พระองค์เสกสมรสมาวันนี้...” ถึงแม้ใบหน้า
ของผู้พูดไม่ได้แสดงอารมณ์อันใดออกมานอกจากความอ่อนโยน แต่ใน
น้ำเสียงนั้นกลับแฝงความเย้ยหยันอย่างปิดไม่มิด “ทรงงดามปานเทพธิดา
ดังคำเล่าลือจริงด้วยเพคะ”

“ขอบพระทัย” เกล็ดมณีเผยยิ้ม

“เจ้ามาที่นี่ได้อย่างไรพิลาสยุรา ข้าสั่งให้เจ้ารอที่อุทยานหลวงมิใช่
หรือ” แม้น้ำเสียงยามเอ่ยถามจะแฝงความดุดันอยู่บ้าง แต่ก็ยังเต็มไปด้วย
ความเอ็นดู ดูเหมือนผู้มาเยือนจะเก่งเรื่องการเล่นหูเล่นตา และใช้วาจา

เอากเอาใจราชาครูจจนทำให้เขาหลงไหล

“ขอภัยด้วยเพคะ หม่อมฉันอดใจรอที่จะได้เห็นพระพักตร์อันงดงามของนาครีที่เล่าลือกันมีไทวณะเพคะ”

“ด้วยเผ่าพันธุ์ของข้า ไบหน้าเช่นข้ามีอาจใช้คำว่างดงามได้หรือหากหนา”
เกล็ดมณีเอ่ยเสียงเรียบ

“ท่านถ่อมตัวเกินไปกระมัง...” พิลาสมยุรายังมิหยุดเอ่ยวาจา เกล็ดมณีพยายามระบายลมหายใจเข้า-ออกยาวๆ เพื่อข่มความพิโรธที่กำลังก่อตัวขึ้นกลางอก “แล้วเผ่าพันธุ์อย่างข้าจักใช้คำใดเปรียบว่างดงามได้กันเล่า”

“ความงามในแบบของชาวเผ่าวิหคแตกต่างจากความงามของข้าที่เป็นนาครี แล้วแต่ว่าผู้ที่ได้ยลคิดเช่นไร หรืออาจจะด้วยบารมีที่ต่างกันของชนชั้นข้าเองก็มิอาจเทียบให้เจ้าฟังได้หรือหากหนา...ยูงทอง”

การเอ่ยของเกล็ดมณีทำให้ไบหน้ายิ้มแ้มของพิลาสมยุราถึงกับกลายเป็นไบหน้าเรียบสนิท ด้วยเพราะบารมีที่ต่างกันดังว่า ทำให้คู่สนทนารู้สึกได้ถึงกระแสแห่งวารีที่พร้อมพวยพุ่งออกมาสังหารทิพยปักษาที่มีได้มีกระแสทิพย์สูงส่งเยื้องนางได้โดยง่าย

“เกล็ดมณี...” วิหตุตเอ่ยแทรกเสียงแผ่ว นั่นเพราะสัมผัสได้ถึงความคุกรุ่นที่ใกล้ปะทุระหว่างสองสตรีงาม แต่เกล็ดมณีกลับหันไปจับจ้องผู้ที่นางเพิ่งแต่งงานด้วยสายตามียาเกรง ทำให้วิหตุตรู้ได้ในทันทีว่านางนั้นมีใช้สตรีที่พร้อมจะมอบกายถวายหัวให้แก่เขา ทว่าทั้งแข็งแรงแและดื้อดิ่งมิต่างจากเด็กเอาแต่ใจสักคน “ข้าว่าวันนี้เจ้าเหนื่อยมามากแล้ว เจ้ากลับไปพักผ่อนด้านในก่อนเถิด”

เกล็ดมณีมิได้กล่าวสิ่งใด เพียงโค้งคำนับเล็กน้อยก่อนเดินหายเข้าไปด้านในพร้อมกับนาครีรับใช้ ขณะเดียวกันวิหตุตก็ต้องรีบพาพิลาสมยุราออกจากวิมานของนางโดยเร็ว นั่นเพราะจากสายตาก็จับจ้องเขาเมื่อครู่ พิลาสมยุรามิใช่คู่ต่อสู้ของนาง หากนางเอาจริงขึ้นมา ยูงทองหรือจะหาญสู้นาครีผู้มากด้วยบารมีเยื้องนางได้

เกล็ดมณีทรุดกายลงนั่งยังมุมหนึ่งในวิมาน ธารทิพย์ที่เดินตามมาถึงกับต้องรีบตรงเข้าช่วยพยุงร่างบางเอาไว้ให้นั่งลงอย่างแผ่วเบา

เหตุการณ์หมองใจแรกคือการจากบ้านมาไกลแสนไกลจนสุดขอบฟ้า และได้มอบใจให้ครุฑแปลงหน้าที่แม่จะเป็นสวามีแต่ก็นับเป็นศัตรูแห่งเผ่าพันธุ์ เหตุการณ์ที่สองที่ทำให้สะเทือนใจ คือการที่ตนมิใช่คู่สามีภรรยา ดังเช่นพระบิดาที่มีมารดาเพียงคนเดียว ตนกลับกลายเป็นคู่สมรสของวิหคที่บาร์มีต่ำกว่าตนเสียอีก

“องค์หญิงเพคะ”

“นี่เป็นกรรมอันใดของข้าที่ต้องมาเจอเรื่องเช่นนี้กันธารทิพย์” เกล็ดมณีเอ่ยทั้งที่น้ำตาคลอ

“องค์หญิงเพคะ หากคิดในแง่ดีก็ดีแล้วนะเพคะ ที่ฝ่าบาทวิหคมีราชินีอยู่ก่อนแล้ว พระองค์จักได้มีต้องมาอยู่ร่วมกับองค์หญิงเิงเพคะ”

“เจ้าเห็นสายตาของยูงทองหรือไม่ ข้าว่านางมียอมง่าย ๆ แน่”

“ให้หม่อมฉันไปจัดการเลยดีหรือไม่เพคะ”

“อย่าเลย...” ด้วยบารมีของยูงทอง มีอาจเทียบได้แม้กระทั่งนาครีรับใช้อย่างธารทิพย์ แต่ในเมื่อนางเสกสมรสเข้ามาเป็นสะใภ้จิมพลีก่อน เกล็ดมณีเองก็ไม่อยากจะทำอะไร “ถึงแม้เจ้าจะจัดการนางได้อย่างง่ายดาย แต่ข้าไม่อยากให้เจ้าต้องไปผูกกรรมอันเกิดจากตัวข้าเป็นต้นเหตุ เจ้าเข้าใจหรือไม่”

“เพคะองค์หญิง”

“เอาละ ข้าว่าเจ้ากลับไปพักที่ห้องของเจ้าเสียเถิด”

“องค์หญิงมิต้องการให้หม่อมฉันอยู่เป็นเพื่อนหรือเพคะ”

“เจ้าเองก็เหนื่อยกับการเดินทาง...” เกล็ดมณีหันมาส่งยิ้มให้ผู้ที่นั่งพับเพียบอยู่เบื้องล่าง “ข้าขอหนึ่งตรงนี้อีกครู่เดียว แล้วจักเข้าไปพักผ่อนที่ห้องนอนแล้วละ”

“เช่นนั้นให้หม่อมฉันส่งองค์หญิงเข้าบรรทมก่อนนะเพคะ หม่อมฉันจะไปพักได้อย่างสบายใจ”

“เจ้านี่นะ คือเสียจริง”

ธารทิพย์มีตบสิ่งใดกลับมา เพียงแต่นั่งนิ่งๆ เคียงข้างองค์หญิงของนาง นั่นเพราะเหตุการณ์สุดวิสัยต่างๆ เกิดขึ้นอย่างรวดเร็ว ถึงแม้จะมีจิตที่ตั้งมั่นหรือครองสติครบ ก็ยากที่จะทำใจรับการเปลี่ยนแปลงเช่นนี้ได้โดยมิติดเสียใจภายหลัง

เมื่อคิดมาถึงตอนนี่ เกล็ดมณีในคราบนาทิพลันกรแสงออกมาที่เบื้องลึกของสระโหนดาตจนเกิดคลื่นสูงทั่วทั้งสระ เหล่ามัจฉาน้อยใหญ่ที่แหวกว่ายอยู่พลันแตกตื่นถ้วนนทั่ว

ความเสียใจในคราวนั้นเป็นเพียงจุดเริ่มต้นที่นำไปสู่การทำร้ายจิตใจของนางในหลายครั้งหลายครา ใบหน้าเลอลักษณ์ของวิหตุตทำให้นางหลงใหล ก่อนลอบทำร้ายจนนางมิสามารถอยู่ฉิมพลีได้อีกต่อไป

ข้าจะมีหลงกลในรูปลักษณ์ของครุฑเยี่ยงท่านอีก...

วิหตุต...

เมื่อสลัดคราบน้ำตาออกจนหมด นางจึงทะยานขึ้นสู่ผิวน้ำในร่างนาทิ เกล็ดแก้วมรกต ครั้นเมื่อต้องแสงสุริยา พลันเกิดแสงสะท้อนจากเกล็ดแก้ว เป็นประกายระยิบระยับคล้ายอัญมณีรัตนะ ซึ่งผิดแผกไปจากเกล็ดของเหล่า นาคทั่วไปอย่างเห็นได้ชัด ความสวยงามตระการตาอันหาได้ยากยิ่งเช่นนี้ ทำให้ไม่ว่าผู้ใดที่ได้พานพบต่างก็ต้องหยุดนิ่งเพื่อชื่นชมอย่างตื่นตะลึง

ทว่าก่อนที่จะมีผู้ใดได้ยลความงดงามตระการตาไปมากกว่านั้น ร่างงามนั้นพลันทะยานหายไปกลางอากาศเพื่อกลับสู่สถานที่สุขสงบซึ่งตนจาก มาด้วยเหตุบังเอิญ

แต่อย่างที่ใครสักคนกล่าวเอาไว้ว่า...เรื่องบังเอิญมิมีอยู่จริง

๓

ข่าวคราวจากฉิมพลี

ธารทิพย์แฝงกายเข้ามาหลบซ่อนอยู่ในวิมานฉิมพลี จนกระทั่งได้รับข่าวคราวที่ต้องการจากการพูดคุยกันของนางกำนัลที่เดินผ่านไปมาที่รับเร็นกายกลับออกมาโดยเร็ว

“องค์หญิง...” ธารทิพย์กลับมาถึงสระบัวลึกลับพร้อมกับเรื่องราวที่เกิลต์มณีให้ไปสืบหา แต่เมื่อก้าวเข้ามาในเขตถิ่นที่พำนัก กลับพบว่าที่แห่งนี้ไร้ซึ่งกระแสทิพย์ของผู้เป็นนาย “องค์หญิงเพคะ”

ใบหน้างามฉายแววจนระคนตระหนก นางพยายามตามหาไปจนทั่วทั้งที่วิมานเบื้องลึกลกลางสระ ทั้งเขตป่าโดยรอบอาณาบริเวณที่พำนัก แต่นางก็ยังหาเกิลต์มณีไม่พบ ใจของนางเต้นร่า ทั้งด้วยความห่วงใย และความทนทุกข์คล้ายกับกำลังจะต้องสูญเสียของรักไป

องค์หญิงเสด็จไปที่ใดกัน...

ความคิดของนางพลันหยุดชะงักลง เมื่อเห็นร่างบางเดินเข้ามาในเขตสระบัวลึกลับด้วยร่างกายที่เปียกปอน แต่ใบหน้างามกลับยังคงเรียบเฉยดังเดิม มิต่างจากผู้ที่กระทำความผิดแล้วแสรังทำเป็นมิรู้มิเห็น

ธารทิพย์รีบโผล่เข้าไปหานางด้วยท่วงท่าดูต้น จนเกล็ดมณีต้องรีบยกมือทั้งสองขึ้นห้ามปรามนางเสียก่อน

“ใจเย็นก่อนหน้า ข้ามิได้เป็นอันตรายแต่อย่างใด”

“องค์หญิงเสด็จไปแห่งใดมาเพคะ หม่อมฉันเป็นห่วงแทบแย่”

ธารทิพย์พูดพลาถตามองสำรวจตามเนื้อตัวของเกล็ดมณีอย่างถ้วนทั่ว แล้วพบว่านอกจากความเย็นของกระแสน้ำที่ติดอยู่ตามอาภรณ์ชาวสะอาดแล้ว นางยังได้กลิ่นของความสดชื่นบางอย่างอันเป็นกลิ่นเฉพาะตัวของสถานที่ซึ่งเหล่าชาวหิมพานต์ล้วนแวะเวียนไปด้วยความสนุกสนาน ทำให้นางรู้ได้ทันทีว่าเกล็ดมณีกลับมาจากสถานที่ใด

“โอโนดาต และ...” ธารทิพย์เอ่ยทันทีที่รับรู้ แต่ยังมีอีกกลิ่นหนึ่งที่นางสัมผัสได้จากผู้ที่ยืนส่งยิ้มเจื่อนอยู่ตรงหน้า แม้ร่างงามจะเปียกปอน แต่กลิ่นหอมของบุปผชาติซึ่งตนมิเคยได้สัมผัสมาก่อนกลับยังคงฟุ้งกระจายออกมา กลิ่นนั้นหอมหวานติดจมูกจนยากที่จะลืมเลือน นาศิรับใช้สุดดมกลิ่นนั้นเข้าปอดลึกๆ พร้อมกับพยายามนึกหาที่มาของมัน “กลิ่นอันใดติดพระวรกาย องค์หญิงมาด้วยเพคะ”

“อย่าถามมากเลยนะ” เกล็ดมณีเลี่ยงการตอบ และทำท่าจะเดินหนีไปอีกทาง แต่กลับถูกอีกฝ่ายขวางทางไว้เสียก่อน

“องค์หญิงอย่าทรงกระทำเช่นนี้อีกนะเพคะ หม่อมฉันใจคอมิค่อยดี”

“ข้าปลอดภัยดี”

“แล้วหัสดีลิงค์เล่าเพคะ...” ธารทิพย์แหงนมองบนท้องนภาสีฟ้าครามที่ก่อนหน้านี้ไม่กี่ชั่วโมงเมื่อกษัตริย์บินวนไปมาอย่างน่าสงสัย แถมส่งเสียงร้องก้องมีต่างจากกำลังป่าวประกาศข้อความบางอย่างให้ชาวหิมพานต์ได้ล่วงรู้ “มันหายไปแห่งไหนได้แล้ว”

จริงด้วย ทำไมข้าถึงมีทันสังเกต...

เกล็ดมณีพลันแงยหน้ามองเบื้องบนหลังจากได้ยินนาศิรับใช้เอ่ยเช่นนั้น พลาถคิดทบทวนถึงเหตุการณ์ที่หัสดีลิงค์บินวนเวียนเหมือนมาบอกเหตุ

ลักประการ จากนั้นนางก็ถูกโอบขึ้นไปด้านบนด้วยน้ำมือของครุฑหนุ่ม
แถมเขายังเอ่ยปากชมเชยนางมีต่างจากหนุ่มสาวเรกรุ่นพลอดรักกัน เมื่อ
คิดมาถึงตรงนี้ ก็ความพลันขมวดมุ่นจนแทบเป็นลม อากัปกิริยาดังกล่าวยิ่ง
ทำให้ผู้ที่จับจ้องมองอยู่ตลอดสงสัยจนอดถามมิได้

“องค์หญิงมีเรื่องอันใดหรือไม่พะคะ”

“ลงไปทีวิมานพร้อมข้า”

สิ้นเสียงหวาน ร่างของเกล็ดมณีพลันหายวับลงไปสู่วิมานเบื้องล่างใน
ทันที โดยมีธารทิพย์ตามมามีห่าง

นางเปลี่ยนอารมณ์ชุดใหม่ซึ่งเป็นสีขาวยริสุทธ์ดั้งเดิม และมีสิ่งหนึ่ง
ที่กลับมิล้อมให้ห่างกาย ภูหอมที่ได้รับมอบจากครุฑแปลกหน้ากลายเป็น
เครื่องประดับของนางมีต่างจากของสำคัญสักอย่าง นางสอดมันไว้ได้เข้มขัด
แล้วรัดแน่นด้วยเชือกไหมเพื่อมิให้หลุดหายไป

กลิ่นหอมที่โชยออกมาเหมือนมิมิซิดจำกัดการกำจาย ยิ่งเก็บไว้แนบ
กายนานเท่าใด กลิ่นหอมยิ่งเหมือนจะติดตามเนื้อตัวนานมากเท่านั้น เมื่อ
สุดดมก็รู้สึกสดชื่น แถมทำให้ดวงหทัยที่เคยกลัดกลุ้มรู้สึกผ่อนคลายได้
อย่างเหลือเชื่อ ส่งผลให้กายอรรชรเอนลงอิงแขนงสามเหลี่ยมหน้าคั่นช่อง
ทองคำอย่างสบายอารมณ์ โดยมีธารทิพย์คอยสาแหรกเอาไว้ให้อยู่ด้านหลังอย่าง
เบามือ

“เจ้าได้ข่าวใดมาบ้าง”

“บนฉิมพลีมีสิ่งใดผิดปกติปะพะคะ...” ธารทิพย์เอ่ยขณะที่มือยังสาแหรก
เอาไว้ให้เกล็ดมณีไปด้วย ถึงแม้จะยังข้องใจเรื่องกลิ่นบุปผชาติอยู่บ้าง แต่
นางก็มิกล้าซักไซ้ไล่เสียงผู้เป็นนายอีก จึงจำต้องเก็บความสงสัยไว้ภายในใจ
รอสบโอกาสแล้วจึงค่อยถามอีกครา จากนั้นนางจึงถ่ายทอดเนื้อความตาม
ที่ตนได้ยินมาจากนางกำนัลบนฉิมพลี “มีเพียงข่าวที่ว่าองค์วิหุรตกับ
พิลาสมยุราทรงให้กำเนิดบุตรชายคนหนึ่ง เล่าลือกันว่ารูปร่างมมีต่างจาก
ผู้เป็นบิดาเลยนะพะคะ”

“รูปงามมีต่างจากวิหตุตเช่นนั้นหรือ” นางเอยกิ้วหัวเราะ

หากนึกถึงผู้ที่รูปงามเทียบเท่าราชันครุชอย่างวิหตุต ดวงหน้า
เลอลักษณ์ของอนิลพลันปรากฏขึ้นในห้วงความคิด ทั้งรอยยิ้มเจ้าเล่ห์ยาม
เข้าหยอก ความไร้เดียงสายามถูกนางกลั่นแกล้งด้วยวาจา ไหนจะที่ทำ
คล้ายเด็กตื้อตึงนั่นอีก เห็นทีว่าตอนนี้คงมีผู้ใดที่นางมองว่าเลอลักษณ์ไป
กว่าเขา เจ้าครุชหนุ่มน้อยเจ้าของเรือนขนสีดำขลิบทองที่ปลายเส้นขน

“องค์หญิง...” เจ้าของโบหน้างามเปลอแยมยิ้มโสภาโดยมีรู้ตัวทำให้
ธารทิพย์ที่ลอมมองอยู่ถึงกับแปลกใจ เพราะนางเองก็มิได้เห็นรอยยิ้มเป็น
ธรรมชาติแบบนี้มาเนิ่นนานแล้ว “ทรงคิดสิ่งใดอยู่หรือเพคะ”

“เปล่านี้นา...” เกล็ดมณีปรับสีหน้ากลับมาเป็นปกติตามเดิม “มีข่าวใด
อีกหรือไม่”

“มีเพคะ เห็นว่าพิลาสมยุราสู่ขอเจ้าหญิงกินรีมาเป็นพระชายาให้
บุตรชายถึงสองนางเลยนะเพคะ”

“สองนางเลยหรือ...” เกล็ดมณียิ้มเยาะ นั่นเพราะแต่เดิมนางเองก็
หวังจะมีคู่ผู้เดียว และคงรับมิได้หากสามีมีชายาถึงสองนาง “ข้าฉงน
ในความคิดของนางยิ่งนัก เหตุใดมิปลุกฝังให้บุตรชายมีรักมั่นหนึ่งเดียว
หากจะมีนางในใจสักนาง ก็ควรมีเพียงผู้เดียวสิถึงจะถูกต้อง”

“จะใช้คำว่าเชื่อมีทั้งแถวได้หรือไม่เพคะ”

ธารทิพย์เอ่ยจบแล้วทั้งคู่ก็หัวเราะออกมาพร้อมกัน

“นอกจากพิลาสมยุรานางนั้น ข้า แล้วก็ยังมีธิดากินรีอีกนาง ข้าว่า...
คำว่าเชื่อมีทั้งแถวก็คงใช้กับบุตรชายของเขาได้กระมัง”

“ยังมีอีกข่าวเพคะ แต่มีไซ้ข่าวสำคัญแต่อย่างใด”

“เจ้าพูดให้ข้าอยากรู้...” เกล็ดมณีเหลียวไปมองโบหน้ายิ้มเจ้าเล่ห์ของ
ธารทิพย์ที่กำลังวางหวีสางเงินยวงลงบนโต๊ะข้างๆ ที่ประทับ แล้วหันมารวบ
เส้นผมยาวสลวยเพื่อมวยไว้ที่ด้านหลังด้วยความประณีต ก่อนบรจรงปัก
ปีนาคราชทองคำไว้อย่างเบามือ “มีอะไรก็ว่ามาเถิด”

“เดิมทีองค์วิหตุตมีพี่น้องนอกสมรสของพระบิดาอยู่หนึ่งตน ที่เพิ่งสิ้นพระชนม์ไปเมื่อร้อยปีก่อน”

“พระเชษฐาขององค์วิหตุต...” เกล็ดมณีทำท่าครุ่นคิด ก่อนคิดถึงดวงหน้าแสนอ่อนโยนของผู้ที่ประชวรมาแต่เยาว์วัย ทำให้สามารถร่วมออกศึกใดๆ กับเผ่าครุฑได้ เพราะต้องรักษาตัวอยู่แต่ในวิมาน เมื่อคิดออกนางจึงหันไปหานาคีรับใช้โดยเร็ว “หากข้าจำผิด พระเชษฐาที่น่าจะเป็นองค์วิสุระกระมัง หลังจากที่ข้าเสกสมรสเข้าวิมานนิมพลีได้มีนางก็เคยพบหน้าพระองค์ครั้งหนึ่ง มีทราบมาก่อนว่าสิ้นพระชนม์แล้ว”

“ใช่แล้วเพคะ”

เกล็ดมณีลุกขึ้นจากตั่งเพื่อไปยังอุทยานบัวด้านนอกวิมาน โดยมีธารทพิทย์คอยเดินตามมิห่าง และเล่าข่าวคราวที่ได้ยินมาให้นางฟังไปตลอดทาง

“เดิมทีก่อนหน้านั้นพระชายาขององค์วิสุระทรงให้กำเนิดทายาทหนึ่งเดียวแล้วสิ้นพระชนม์ไป จากนั้นพระองค์ก็ทรงเลี้ยงดูบุตรชายคนนั้นเรื่อยมา จนกระทั่งพระองค์สิ้นพระชนม์ตามไป เห็นว่าพิลาสมยุราเกลียดชังครุฑหนุ่มตนนั้นจนแทบอยากขับออกจากนิมพลี เพราะเกรงว่าจะมาชิงบัลลังก์กับบุตรชายของตน”

อนิลเช่นนั้นหรือ...

เมื่อฟังมาถึงตรงที่ว่ามารดาของครุฑหนุ่มตายตอนที่ให้กำเนิดเขาในใจของเกล็ดมณีพลันรู้สึกร้อนรุ่มอย่างแปลกประหลาด แม้มีใช้ตราแรกที่รู้สึกเช่นนั้น แต่เหตุใดถึงเกิดขึ้นกับคนแปลกหน้าที่เพิ่งพานพบ ความรู้สึกเหล่านั้นทั้งสับสน ฉงนปนสงสัย มิต่างจากถูกจับปิดตาแล้วให้ย่างก้าวไปในเส้นทางที่มืดมิด

นางอยากกลับไปนิมพลีเพื่อพาครุฑหนุ่มตนนั้นออกมาจากราชวงศ์แห่งความริษยาเสียบัดนี้ แต่เมื่อทบทวนดูแล้ว เมื่อหลายร้อยปีก่อนนางก็เคยสร้างเรื่องวุ่นวายขึ้นที่นั่น จนเป็นเหตุให้ต้องมาบำเพ็ญเพียรอยู่ที่สระบัวลึกลับแห่งนี้ หากครานั้นนางมีสติมากกว่านี้ ยามนั้นนางคงได้บ่ลอบใจครุฑ

หนุ่มผู้อำภัพไปแล้ว

“เจ้ารู้หรือไม่ว่าครุฑหนุ่มผู้นั้นมีนามว่าอันใด”

“อนิล...”

เกล็ดมณีบีบมืองามที่วางซ้อนทับกันไว้ที่ด้านหน้าเบาๆ ด้วยความสงสารระคนเวทนา ไยโชคชะตาจึงกลั่นแกล้งผู้ที่สดใสราวดวงตะวันเยี่ยงเขาได้ลงคอ

“ครุฑหนุ่มอนิลมีค้อยได้กลับวิมานฉิมพลีหรือกเพคะ เนื่องจากมิเป็นที่ต้อนรับเท่าใดนัก เห็นทีจะมีเพียงองค์วิรุฒเท่านั้นแหละเพคะที่ต้อนรับพระองค์ เห็นว่าพระองค์เดินทางเที่ยวเล่นไปทั่วทุกเขตชั้นตรี เพราะถึงจะกลับวิมานฉิมพลีไปก็ถูกพิลาสมยุราคอยหาเรื่องขับไล่ออกจากวิมานของตนตลอดเวลา”

“แล้วบุตรชายของวิรุฒเล่า”

“ถูกขนานนามว่าลลินพรตเพคะ เป็นพระนามที่ชาวขุณฑงตั้งให้”

“ลลินพรต” เกล็ดมณีทวนคำพร้อมรอยยิ้ม

“เพคะ จากที่ได้ยินชาวฉิมพลีพูดคุยกัน เห็นว่านอกจากข้าของการศึกแล้ว สุรา นารี ก็มีเป็นสองรองใครเลยเพคะ”

“เจ้ากล่าวเกินจริงหรือเปล่า”

“มิใช่พะเพคะ...” ธารทิพย์รีบยกมือขึ้นโบกไปมา ปฏิเสธว่าตนไม่ได้กล่าวเกินจริงดังที่ถูกลิลมณีกล่าวหา “หม่อมฉันแค่กล่าวตามที่ได้ยินมาเท่านั้นเพคะ”

“ช่างเถอะ”

เกล็ดมณีพาธารทิพย์ขึ้นมายังสระบัวด้านบน ท้องนภายามนี้ทาบทาสีชาตระเรือ ลือถึงยามเย็นเริ่มมาเยือนหิมพานต์ เกล็ดมณีสะบัดมือเพียงหนึ่งครั้ง ดอกบัวทั้งสระก็บานสะพรั่งสมดั่งใจหมาย นางออกเดินบนใบบัวเพื่อหาดอกบัวที่เหมาะสมกับการนึ่งบำเพ็ญเพียรอีกครั้ง ถือเสียว่าการได้ออกจากสระบัวลึกลับเมื่อยามสายทำให้นางได้เปิดหูเปิดตาหลังจากปิดการ

รับรู้มากกว่าเจ็ดร้อยปี

‘หากข้าหมายไปสักการะพระจุฬามณี ข้าจักบอกเจ้าเอง...’

ระหว่างที่นางสาวเท้าเดินไปบนใบบัว อยู่ๆ ภาพและเสียงช่วงที่นางสนทนากับอนิลพลันดังสะท้อนในโสตประสาท ถึงแม้จะบอกตัวเองเสมอว่า มิควรคิดสิ่งใดไปไกลจนเปลือยไขล อย่าได้หลงใหลชายใดเพราะรูปลักษณ์หล่อเหลาที่อาจหลอกลตา แต่เหตุใดใบหน้าของอนิลพลันฉายแวบเข้ามาในห้วงความคิดของนางจนอดแยมยืมมิได้

‘ดอกบัวนี้ฉาบสีสุวรรณพรรณราย ข้าจึงอยากนำมันไปสักการะพระจุฬามณีบนสรวงสวรรค์...’

เมื่อนึกถึงน้ำเสียงนุ่มนวลไร้เดียงสาของเขา ในห้วงหทัยของนางกลับรู้สึกวาทวิวอย่างแปลกประหลาด นับตั้งแต่ถ้อยคำหวานที่วิหุตุกล่าวกับนางก็มีมิมีชายใดได้กล่าวคำหวานเหล่านั้นกับนางอีกเลย

พระจุฬามณีเจดีย์เช่นนั้นหรือ...

ยามนึกถึงสถานที่ศักดิ์สิทธิ์ ที่บูชาของเหล่าเทพยดาซึ่งจูดอยู่บนสรวงสวรรค์ชั้นดาวดึงส์ นางเองก็เคยได้ยินคำเล่าขานมาบ้าง แต่ก็ยังมีโอกาสไปสักการะสักครา

“ธารทีย์ เจ้ารู้จักสถานที่ประดิษฐานพระจุฬามณีเจดีย์หรือไม่”

“พระจุฬามณีเจดีย์หรือเพคะ...” นางทำท่าครุ่นคิดครุ่นหนึ่ง ทั้งที่ยังไม่ละสายตากจากองค์หญิงของนางที่ตอนนี้พบดอกบัวที่เหมาะสมแล้ว และกำลังทิ้งกายลงนั่งหลังตรงเพื่อเตรียมเข้าสมาธิ “พอจะทราบอยู่บ้างเพคะ เป็นสถานที่ที่เหล่าเทพยดาไปสักการะเพื่อสั่งสมบุญวาสนาบนสวรรค์ชั้นดาวดึงส์”

หากข้ามีกำลังใจ ข้าคงมิสงบให้น้ำพิณสมาธิเป็นแน่...

เมื่อคิดได้ดั่งนั้นจึงเหลียวไปมองใบหน้าของธารทีย์ซึ่งฉายแววจนมองเห็นได้ชัด นั่นเพราะตลอดเจ็ดร้อยปีมานี้เกล็ดมณีมิเคยออกไปที่ไหน และมีเคยใช้ให้นาคีรับใช้ไปยังสถานที่แห่งใด นอกจากไปถามข่าวคราวของ

บิดามารดาที่วังบาดาลและผู้ที่อาศัยอยู่ที่วิมานนิมพิลข้างเท่านั้น แต่ถึงกระนั้นนางก็ยังคงตัดสินใจให้อีกฝ่ายกระทำการนั้นแทน

“ข้าจะเข้าสมาธิบำเพ็ญเพียรบนบัวดอกนี้จนรุ่งสาง ข้าอยากให้อีกฝ่ายเด็ดดอกบัวสุวรรณพรรณรายกิ่งดงามที่สุดในสระ ไปสักการะพระจุฬามณีแทนข้าที”

“เพลานี้หรือเพคะ”

“ใช่...” นางหลับตาลง หลังจากเอ่ยเสียงแผ่วเบาจนแทบมีเพียงลมที่เล็ดลอดออกมา “เพลานี้”

ยามเมื่อรุ่งบางสงบเงียบมิไหวติง ธารทิพย์จึงออกเดินไปโดยรอบเพื่อค้นหาดอกบัวสุวรรณพรรณรายกิ่งดงามที่สุด โดยคัดเลือกจากดอกบัวตูมทรงขนาดเท่าฝ่ามือ ไล่สีสดจากปลายกลีบมายังโคน ส่งกลิ่นหอมรวยริน แม้ยังมีผลิบาน ธารทิพย์เลือกค้นหาดอกบัวที่สวยงามที่สุดอยู่นานพอควรก่อนจะเด็ดดอกบัวเหล่านั้นอย่างพิถีพิถัน

ครั้นเมื่อได้ดอกบัวตูมที่คัดเลือกสมตั้งใจแล้วจึงนำมาพับกลีบให้ได้รูปทรงสวยงาม และจะคัดเลือกเฉพาะดอกที่มียอดเกสรทอประกายระยิบดูอัญมณีเท่านั้น จึงจักนำไปสักการะแด่พระจุฬามณีบนสรวงสวรรค์ได้อย่างภาคภูมิใจ

เมื่อพับกลีบบัวสุวรรณพรรณรายจนเสร็จเรียบร้อย ธารทิพย์ก็ได้ดอกบัวเข้าเกณฑ์ทั้งสิ้นสิบแปดดอก แบ่งออกเป็นสองกำมือ กำมือละเก้าดอก นางวางดอกบัวทั้งสองกำลงบนพานทอง แล้วเหลียวมองเกล็ดมณีว่ายังคงอยู่ติดบนดอกบัวงามดอกนั้นหรือไม่ เมื่อเห็นว่าอีกฝ่ายเข้าสมาธินิ่งมิไหวติงก็ยกพานทองขึ้นเหนือหัวแล้วเดินทางสู่ดาวดึงส์ทันที

จิต ปล่อย วาง...

เกล็ดมณีเพียรบอกตนเองหลังจากรับรู้ว่ามีคนรับใช้เดินทางสู่ดาวดึงส์เรียบร้อยแล้ว การกำหนดลมหายใจเข้า-ออกช่วยให้นางมีสมาธิมากยิ่งขึ้น จากความคิดหมกมุ่นตึกันจนยุ่งเหยิงเมื่อครู่ก็ค่อยสงบลง จนกระทั่งเข้าสู่

สภาวะหนึ่งนั้น

เหนือน่านฟ้าแดนทมิฬพาดขึ้นสู่เมฆาเย็นเยือก ผ่านสวรรค์ชั้นจาตุ-
มหาราชิกที่แบ่งออกเป็นสี่แดนเมืองแมนมาอีกหนึ่งหมื่นห้าร้อยโยชน์ก็พบ
สวรรค์ชั้นดาวดึงส์ ซึ่งตั้งอยู่บนเทือกเขาพระสุเมรุอันสูงกว่าแปดหมื่นโยชน์
เมื่อเคลื่อนกายเข้าไปใกล้ก็ได้สดับเสียงดนตรีขับบรรเลงเจื้อยแจ้วเสนาะหู
กลางเมืองดาวดึงส์มีปราสาทใหญ่ที่เป็นสถานที่ประทับแห่งองค์อินทร์ ซึ่ง
ธารทิพย์มีอากาย่างกรายเฉียดใกล้

แสงทิพย์แห่งบุญแผ่กระจายไปโดยรอบจนทำให้หน้าศิโรราบใช้ที่ในมือ
ถือถาดทองคำบรรจุดอกบัวสุวรรณพรรณรายสองกำมือรู้สึกสับสน นาง
ทอดตามองไปโดยรอบอย่างแปลกตาเพราะเพิ่งเดินทางมายังดาวดึงส์แห่งนี้
เป็นคราแรก

งดงามสมเป็นแดนแห่งองค์อินทร์เสียจริง...

พระจุฬามณีประดิษฐานอยู่บนดาวดึงส์ก็จริง แต่สถานที่ประดิษฐาน
เป็นดินแดนที่ลอยอยู่เหนือพื้นสวรรค์ ทั่วทุกพื้นที่ที่รายล้อมมีเหล่าพฤษชา
ปกคลุมให้ความร่มรื่น ส่งกลิ่นหอมของไม้ป่าจันทน์สุดดม เหล่าเทพดา
ต่างวนเวียนกันมาสักการะมิขาดสาย บ้างนั่งพนมมือกราบกรานบนเมฆา
บ้างก็นำดอกไม้แห่งสวรรค์มาสักการะเพื่อเพิ่มความเป็นสิริมงคล

พระจุฬามณีเจดีย์ตกแต่งด้วยแก้วรัตนเจ็ดประการ มีขนาดสูงกว่า
สามโยชน์ รูปทรงงดงามวิจิตรจนยากจะบรรยาย ธารทิพย์สาวเท้าเดินไป
ข้างหน้าอย่างเชื่องช้า ตรงไปยังจุดที่เต็มไปด้วยกระถาง อ่างน้ำ และเหล่า
พานเงินพานทองวางเรียงรายอยู่เป็นจำนวนมากสำหรับวางสิ่งของที่ผู้มีผู้นำ
มาสักการะ

“นางาคีนี่นมาจากที่แห่งใด”

“ดูดอกบัวที่นางนำมา...งดงามจนยากจะหาได้จากแดนสวรรค์เรา”

ถึงแม้ธารทิพย์จะได้ยินบทสนทนาที่นางฟ้าทั้งสองพูดคุยกัน แต่
นางก็มีได้ใส่ใจ ยังคงเดินตรงไปยังสถานที่สำหรับวางเครื่องสักการะ หยิบ

ดอกบัวสุวรรณพรรณรายหนึ่งกำวางที่พานเงินเบื้องซ้าย แล้วจึงนำอีกกำไปวางไว้ที่พานทองเบื้องขวา ก่อนก้มลงกราบกรานองค์พระจุฬามณีถึงสามครั้ง

หากองค์หญิงมิได้มายกลับตาตัวเอง คงมิเชื่อเข้าแน่ว่าพระจุฬามณีเจดีย์แห่งนี้เปี่ยมไปด้วยกระแสนบุญเพียงใด...

চারতিพย์ลุกขึ้นยืนก่อนลอบสังเกตเหล่านางฟ้านางสวรรค์โดยรอบด้วยความฉงน แต่ละนางล้วนมีผิวกายขาวอมชมพูอ่อน ห่มอาภรณ์สวยสมกับเป็นเทพธิดา ใบหน้างดงามเจิดด้วยรอยยิ้มอย่างเป็นมิตร หากเทียบเรื่องบารมีที่สั่งสม นาคีถือว่ามิดีต่ำกว่าเหล่านางฟ้าบนสรวงสวรรค์อยู่บ้าง แต่พวกนางก็มีได้แสดงความเด็ดฉันท้อออกมาเลยแม้แต่น้อย

“นาคี”

เสียงใส่กังวานมิต่างจากแก้วดังขึ้นด้านหลัง ธารติพย์จึงหันไปยังต้นเสียง และพบนางสวรรค์รูปร่างอรชรห่มอาภรณ์ทองคำสวยสด บนศีรษะสวมศิราภรณ์สามยอด กิริยาว่าจានั้นก็มีต่างจากผู้มีหน่อเนื้อเชื้อพระวงศ์วางตนเหมาะสมกับทิพย์แห่งกายาที่ฟุ้งกำจาย

“ท่านเรียกขานข้าหรือ”

“ข้าเรียกขานเจ้า”

“ท่านมีสิ่งใดหรือไม่ท่านผู้มีฤทธิ์” ธารติพย์เอ่ยด้วยรอยยิ้ม พร้อมเดินไปหานางสวรรค์ที่ยืนอยู่ใต้ร่มของต้นกฤษณา

“ดอกบัวที่เจ้านำมาสวยสดยิ่ง มีทราบว่าเป็นไปเก็บมาจากที่ใด ข้าพจะมีบุญได้นำมันมาสักการะแด่พระจุฬามณีหรือไม่”

ธารติพย์สนใจที่จะตอบ เพราะดอกบัวสุวรรณพรรณรายเหล่านี้ขึ้นอยู่ในสระลึกลับที่พระแม่ลักษมี มหาเทวีของพระวิษณุทรงเนรมิตขึ้นมาเท่านั้น มิใช่ดอกไม้ที่ใครจักหาพบได้โดยทั่วไป หากนางบอกสถานที่ตั้งให้นางสวรรค์ผู้นี้รู้ ก็เกรงว่าจะมิบังควรเท่าใดนัก

แต่ก่อนที่นางจะได้พูดอะไรออกไป สายลมหอบใหญ่พัดล้นพัดเอากลิบบดอกไม้ในอุทยานโดยรอบพระจุฬามณีเจดีย์ปลิวว่อน พร้อมกับร่าง

จำแลงของบุรุษที่ร่อนลงสู่พื้นเบื้องหน้าลานถวายเป็นเครื่องสักการะ

“นั่นองค์อนิล”

เมื่อนางสวรรคตนั้นแอ่นพร้อมแวตาทรงไหลในรูปลักษณะของครุฑหนุ่มเบื้องหน้า ธารทิพย์จึงรีบเหลียวไปมองในทันที

“องค์อนิลหรือ”

เป็นเรื่องน่าฉงนอีกเรื่องที่ธารทิพย์ประสบ ใบหน้านั้นเลอลักษณะยิ่งกว่าชายใดที่นางเคยพานพบ ท่วงท่าสง่างามมีต่างจากหน่อเนื้อเชื้อพระวงศ์ผู้มีปัญญา ทั้งยังมีได้แสดงถึงที่ท่าทะนงเช่นที่เหล่าครุฑมักจะแผ่มาอย่างเผ่าภาค แต่เป็นความสุ่มงุ่มงึมที่เปี่ยมด้วยไมตรี ยามเมื่อสัมผัสกระแสนทิพย์ที่แผ่ออกมากลับให้ความรู้สึกอบอุ่นมีต่างจากแสงยามรุ่งอรุณมาเยือน

เหตุใดครุฑหนุ่มผู้นี้จึงมีกระแสนทิพย์ที่ต่างไปจากเหล่าครุฑตนอื่นกันหนา...

นางเพียรคิดขณะพินิจรูปร่างสมชายชาติตรีที่ขยับเข้าไปใกล้พานเงินพานทองเพื่อวางเครื่องสักการะที่อยู่ในมือ ก่อนเสียนหวานไสของนางสวรรคตจักเรียกความสนใจของนางจนต้องละสายตากลับมา

“พระองค์มีกษัตริย์ดอกไม้แก่พระจุฬามณีเป็นประจำ ภายหลังจากที่พระมารดาลิ้นพระชนม์”

“ดูเหมือนท่านอยู่ที่นี้มานานมากแล้วนะ” ธารทิพย์เอ่ยพลงมองดอกบัวในมือของเขา

นั่นมันดอกบัวสุวรรณพรรณรายนี้...

นาครีรับใช้ยกมือทาบอก แทบไม่อยากจะเชื่อสายตาตัวเองว่าดอกบัวที่เพิ่งถูกวางลงบนพานทองจะเป็นดอกบัวสุวรรณพรรณรายจากสระลี้กลับเมื่อเขาก็มลงกราบพระจุฬามณีเจดีย์จนเสร็จสิ้น สายลมเย็นหอบหนึ่งพลันพัดพาเอากลิ่นหอมฟุ้งของพฤษชาติแถบนั้นมาเข้าจมูก แต่กลับมีอีกกลิ่นหนึ่งที่เจือมาในกระแสน้ำนั้น เป็นกลิ่นบุปผชาตินาพาพรรณที่นางเคยได้กลิ่นมาก่อน

กลิ่นนี้มัน... ธารทิพย์จำได้ดี กลิ่นหอมนี้เป็นกลิ่นเดียวกับกลิ่นที่ติด
กายของเกลิตมณีมาเมื่อครั้งนางไปที่สระโหนดาด

เมื่อถูกนางจ้องมองอยู่นาน ครุฑหนุ่มจึงสาวเท้าเดินเข้ามาใกล้เพื่อ
ไต่ถาม แต่กลับทำให้นางสวรรคตที่ยืนอยู่ข้างๆ นาคีถึงกับเอียงอายในรูป
ลักษณะที่น่าหลงใหลเกินต้านทาน

“เจ้าจับตาดูข้า มีปัญหาอันใดหรือไม่”

ยิ่งเข้ามาใกล้ กลิ่นกายก็ยิ่งชัดเจน...

ธารทิพย์มิได้ตอบ นางยังคงนั่งงันเพื่อรอพูดว่าครุฑหนุ่มจะกล่าวสิ่งใด
ต่อไป แต่เขากลับสูดลมหายใจเข้าลึกๆ ก่อนผ่อนมันออกมาพร้อมรอยยิ้ม
มีเสน่ห์ซึ่งปรากฏบนใบหน้าเลอลักษณะ ก่อนเอ่ยวาจาที่ทำให้ นาคีรับใช้ถึงกับ
อยากกลายเป็นร่างกลับสู่เผ่าพันธุ์เดิมเพื่อสั่งสอนเขา

“กลิ่นหอมจากถุงหอมของข้า...” อนิลเอ่ยพลางเอียงหน้ามองนางเพื่อ
ค้นหาความจริงให้จงได้ “เจ้าเกี่ยวข้องกับอันใดกับเกลิตมณี”

“ท่านรู้จักองค์หญิงด้วยหรือ” น้ำเสียงของนางนิ่งเรียบขึ้นอย่างระแวด
ระวัง

“ข้ารู้จักนาง”

“ไยท่านจึงรู้จักองค์หญิงของข้า นางมิได้ออกจากวิมานมากกว่าเจ็ดร้อย
ปีแล้ว...” นางปล้นฉกคิดถึงเหตุการณ์เมื่อกลางวัน องค์หญิงของนางแอบ
ไปเล่นน้ำที่สระโหนดาด และกลับมาพร้อมกลิ่นหอมของบุปผชาติบางอย่าง
เมื่อคิดมาถึงตรงนี้ธารทิพย์ก็เริ่มเก็บกลิ่นอารมณ์โกรธเกรี้ยวเอาไว้มีอยู่
“หรือว่าท่านเข้ามาที่สระบัวลึกกลับได้เช่นนั้นหรือ”

“เจ้าตอบข้ามาก่อน ว่าเจ้าเกี่ยวข้องกับอันใดกับเกลิตมณี”

“ข้าเป็นนาคีรับใช้ของนาง...” ธารทิพย์รีบตอบทันควัน แต่สิ่งที่ได้จาก
เขากลับเป็นรอยยิ้มพราวเสน่ห์ เมื่อเหลือบไปมองเหล่านางพ้านางสวรรคตก็
พบว่าพวกนางยังคงเอียงอายต่อรอยยิ้มนั้นของอนิล ขณะที่นางจิตใจ
ร้อนรุ่มเพราะอยากรู้ความสัมพันธ์ระหว่างผู้เป็นองค์หญิงกับครุฑแปลกหน้า

ตนนี้มากกว่า “คราวนี้ท่านตอบเข้ามาได้แล้วว่าเหตุใดท่านจึงรู้จักกับองค์หญิงของข้า”

“เจ้าไปถามเกล็ดมณีเองดีกว่า” เขายิ้มชอบใจที่เห็นท่าที่ขัดใจของนาง
“นี่ท่าน...”

ยังมีทันที่นางจะได้กล่าวสิ่งใดต่อ อนิลพลันกลับสู่ร่างพญาครุฑ บินหายไปในเวหาทันที ทิ้งไว้เพียงความอยากรู้ในใจของธารทิพย์

“เจ้ารู้จักองค์อนิลด้วยหรือ” นางสวรรคยังคงเอียงอายมิต่างจากเพิ่งถูกบอกรัก ทั้งที่แท้จริงแล้ว อนิลเพียงมาเพื่อैयाให้ธารทิพย์อารมณ์เสีย

“ข้ามิได้รู้จักองค์อนิลดอก”

“แล้วโยเมื่อครู่พระองค์จึงเข้ามาสนทนากับเจ้าเล่า”

“ข้าเองก็มีรู้เช่นกัน”

“ถ้าเช่นนั้น...”

“ข้าขอตัวก่อนนะ” ยังมีทันที่นางสวรรคนางนั้นจะได้เอ่ยอันใดต่อ ธารทิพย์ก็รีบหายตัวกลับสู่สระบัวลึกกลับโดยเร็ว

ทว่าคงจะรีบมากจนเกินไป เมื่อมาถึงที่หมายนางจึงรู้สึกอ่อนเพลีย และเหนื่อยหอบ แต่ถึงจะรู้สึกเหนื่อยเช่นไร เมื่อได้เห็นว่าร่างบางยังนั่งเหยียดหลังตรงในท่วงท่าสง่างาม มือขวาวางทับมือซ้าย เข้าสู่สมาธิในห้วงลึกสมดังตั้งใจ นางก็มีอาการกระทำการใดที่อาจทำให้นายเหนือหัวหลุดจากสมาธิได้

เอาไว้ค่อยถามหลังจากที่องค์หญิงออกจากสมาธิก็ได้...

ธารทิพย์กลับสู่ร่างของนาศิ์ดั้งเดิม เลื้อยลงสู่สระบัวเพื่อขุดค้นร่างโอบล้อมอาณาบริเวณของเหล่ากอบัวที่เกล็ดมณีนั่งสมาธิอยู่ เพื่อคอยระวังภัยให้ในทุกด้าน รวมถึงป้องกันลมแรงในยามราตรีของหิมพานต์ที่เต็มไปด้วยความหนาวเหน็บจากหน้าทีของพระพาย

เมื่อขุดกายจนสูงมากพอจะบังลมแล้ว นางจึงพาดเศียรของตนมายังเบื้องหลังขององค์หญิงเพื่อระวังภัยจากด้านหลังให้ ก่อนจะเข้าสู่สมาธิในร่าง

ของนาศิเพื่อบำเพ็ญเพียรร่วมกัน

ในห้วงสมาธิที่แสนเงียบสงบพลันปรากฏเสียงเพรียกหาแห่งความเจ็บปวด ที่แฝงลึกในความทรงจำและยังมีอาจลบลื่อนออกไปจากใจได้

‘ข้ามิได้รักเจ้า...’ วิหรูตบันดาลโทะสะออกมาจนเกิดกระแสลมพัดกระหน่ำรอบวิมาน ‘ข้ารักนางแต่เพียงผู้เดียว!’

‘แล้วท่านเสกสมรสกับข้าด้วยเหตุผลอันใด’ หยาดน้ำตาไหลอาบสองข้างแก้มเป็นสาย เกล็ดมณีเจ็บปวดดวงหทัยดวงน้อยของนางยิ่งนักที่ถูกบุรุษที่นางมอบใจให้ปฏิเสธ

‘ข้าเสกสมรสกับเจ้าเพื่อยุติสงครามบ้าง นี่...’ การสนทนาครานั้นมีอาจเรียกว่าเป็นการสนทนาส่วนตัว เพราะด้านหลังกำแพงอีกฟากหนึ่งพิลาสมยุรากลับยืนยิ้มเยาะอย่างพอใจในสิ่งที่เกล็ดมณีได้รับ ‘ข้าเองก็อยากใช้ชีวิตเช่นชายหนุ่มทั่วไป เที่ยวเล่น สุขสำราญในสุรานารี ไยเจ้าต้องมายึดติดกับข้า’

‘หากว่ามันมิมีความหมายอันใด ไยท่านจึงเสนอข้อตกลงนี้มาให้พระบิดาของข้ากันเล่า’

‘หึๆ ข้าแค่อยากยลเจ้าใกล้ๆ ก็เท่านั้น’

‘ยลข้า?’

ครานั้นเกล็ดมณียังมิเข้าใจในสิ่งที่ตนได้ยิน นางมีต่างจากเด็กหญิงที่เพิ่งสูญเสียของเล่นแสนรักไป นางร้องไห้พุ่มพวยจนแทบขาดใจเมื่อถูกปฏิเสธซึ่งๆ หน้า ทั้งที่รับรู้ว่ามีสตรีอีกนางกำลังยืนยิ้มเยาะอย่างมีความสุขในความอับยศครั้งนี้ของนาง

‘ใช่...’ เขาเค้นเสียงตอบคล้ายเกลียดชังในรูปลักษณะงดงามภายใต้อารมณ์แปรม่วงเบื้องหน้า ‘ข้าแค่หมายน่านาคืออย่างเจ้ามาเป็นของสะสมมิใช่เสกสมรสเพราะความรักเสียหน่อย’

‘ข้าอยู่ในวิมานของข้า...’ ถึงแม้จักเจ็บปวดเยี่ยงไร นางก็มีอาจปล่อย

ให้ผู้ใดมาพยายามเกียรติแห่งความเป็นเลือดชาติตียะได้ 'เป็นนางที่เข้ามาหาเรื่องข้าถึงวิมาน ไยท่านจึงเข้าข้างนาง'

'หากเจ้ามีลงมือกับพิลาสมยุรา ข้าก็คงจะเลี้ยงดูเจ้าเป็นสนมเอกได้ ข้ามิได้เป็นฝ่ายเริ่มก่อน'

'เจ้าทำร้ายนาง!' เสียงตวาดก็ก้องดังลั่นวิมาน

ข้าทำร้ายนางหรือ...

เกล็ดมณียกมือขึ้นทิ่มขึ้นปาดหน้าตาออกจากใบหน้า เฟ่งมองบุรุษผู้ได้ชื่อว่าเป็นสวามี และยังเป็นราชาแห่งครุฑทั้งปวง จากเหตุการณ์เข้าใจผิดที่เกิดขึ้นจนพิลาสมยุราได้รับบาดเจ็บ นางมิได้เป็นผู้กระทำ แต่ยุงทองจงใจกระทำการนั้นเพื่อป้ายสีนางต่างหาก

'ข้าคิดมาตลอดว่าท่านเป็นราชาผู้ทรงธรรม ไยท่านมิถามข้าก่อนว่าข้ากระทำสิ่งใด ไยท่านจึงไต่ถามแต่นาง'

'สิ่งที่ข้าเห็นล้วนเป็นความจริง'

'แต่สิ่งที่ข้าเห็นก็ล้วนเป็นความจริงเช่นกัน...' เกล็ดมณีเสียงแข็งจนทำให้ผู้ที่มีโทสะอยู่ก่อนแล้วเริ่มเปลี่ยนที่ท่าเป็นเยือกเย็น นั่นเพราะหากปล่อยให้เกิดการปะทะมากไปกว่านี้ ฉิมพลีอาจลุกเป็นไฟด้วยพิษร้ายจากเกล็ดมณีก็เป็นได้ นั่นจึงทำให้เขาขยับกายเข้าหานางมากขึ้นเพื่อบีบบังคับให้นางยอมจำนน ทั้งด้วยรูปกายที่สูงใหญ่และกำยำล่ำสันมากกว่า แต่ก็มิอาจทำให้นางยอมถอยแม้เพียงก้าว 'ท่านลุ่มหลงในสตรีจันทุมิกกลับแล้ววิหฤต'

'อย่ามายอกย้อนข้านะ'

'หากข้าทำผิดจริงดังที่นางว่า เหตุใดข้ายังคงหน้าด้านอยู่ที่นี้ต่อไปกัน'

'นั่นเพราะเจ้ามิอาจทำเรื่องให้เสื่อมเสียแก่เกียรติของบิดามารดาเจ้าได้อย่างไรเล่า'

'ดูเหมือนว่าเรื่องที่เกิดขึ้นในวันนี้คงสาแก่ใจเจ้ามากสินะ' เกล็ดมณีเคঁนเสียงถาม

วิหฤตจิกกรงเล็บคมลงบนแขนของนางสุดพลัง ถึงแม้จะเจ็บปวด

ร้อนร่ำดูจเปลืองเผาผลาญ แต่นัยน์ตากร้าวก็จ้องกลับอย่างไม่ลดละ เพราะ
 สิ่งที่น่าได้พูดออกไปมิได้หมายถึงครุฑหนุ่มที่อยู่เบื้องหน้า แต่หมายถึงสตรี
 ที่ลอบฟังการสนทนามาตั้งแต่ต้น และยิ้มเยาะชอบใจในความสำเร็จของ
 แผนการที่ทำให้วิหุตบันดาลโทะสะใส่หน้าก็ได้

‘เจ้าสามหาวเกินไปแล้วนะเกล็ดมณี’

‘ข้ามิได้หมายถึงท่าน...’ เกล็ดมณีเผยยิ้มที่มุมปาก ฉายชัดถึงความ
 เจ้าเล่ห์แห่งอสรพิษ ปลายนิ้วเรียวยาวชี้ไปที่กำแพงที่อยู่มีห่าง ก่อนวารีในสระ
 บัวด้านหน้าวิมานจักหลอมรวมกันจนกลายเป็นร่างนาคาตัวใหญ่ พวยพุ่ง
 เข้าซัดใส่ร่างของพิลาสมยุราที่แอบฟังอยู่ด้านนอกจนกระเด็นทะลุกำแพง
 เข้ามาด้านใน ‘ข้าหมายถึงนาง!’

‘พิลาสมยุรา!’

วิหุตรีบคลายกรงเล็บที่จิกต้นแขนของเกล็ดมณีออก เลือดชั้นคลัก
 สีมรกตไหลรินลงมาเป็นทาง แต่ความเจ็บปวดจากบาดแผลยังเทียบกับ
 ความเจ็บปวดภายในหทัยของนางมิได้แม้แต่น้อย

‘สวามี’ น้ำเสียงรววยรินนั้นแฝงไปด้วยมารยาเย้ยยวนบนหน้าตาที่
 แสดงถึงความเจ็บปวดจากการถูกทำร้าย ร่างบางตะเกียกตะกายลุกขึ้น แต่
 กลับล้มพับลงคล้ายเร็วแรงถูกสายน้ำเมื่อครู่ทำลายไปเสียหมด

‘เจ้าเป็นอย่างไรบ้าง’

‘หม่อมฉัน...’ พิลาสมยุราทำท่าปานจะขาดใจตายได้ทุกเมื่อพร้อมกับ
 ยกมือข้างขึ้นไขว่คว้าไปในอากาศหาผู้เป็นที่พึ่งหนึ่งเดียว เสมือนว่านัยน์ตา
 คุ้งมำไรซึ่งการมองเห็น ‘หม่อมฉันเจ็บเหลือเกินพะคะ’

เกล็ดมณีมองภาพเบื้องหน้าด้วยสีหน้าเย็นชา นั่นเพราะรู้ว่าสิ่งที่ตน
 ทำมิได้ทำให้หญิงทองงอนน้ำตาดเจ็บสาหัสเพียงนั้น

เดิมทีข้านี้กว่าเหล่าผู้ที่อยู่อาศัยในหิมพานต์จักมีแต่ความจริงใจ แต่
 นี่นางแสรังทำได้สมบทบาทเสียจริง...

นาคีสาวยังคงมองดูละครฉากหนึ่งที่ถูกสร้างด้วยมารยาสตรี พลังที่

นางใช้มีต่างจากการนำวารีใส่ขันเงินแล้วสาดใส่กัน แต่นางจงใจสร้างนาคา วารีขึ้นมาเพียงเพื่อทำลายกำแพงวิมานต่างหาก นั่นจึงเป็นไปมิได้เลยที่ยูงทอง นางนี้จักบาดเจ็บอย่างทีกล่าวอ้าง

‘เกล็ดมณี!’ วิหุตตวาดถลัน

‘หากท่านลงมือกับข้ามากไปกว่านี้...’ ทั่วกายของนางปรากฏเกล็ดสี เขียวมรกตประปราย บ่งบอกว่านางเองก็พร้อมจะต่อสู้มีต่างจากเขาที่พร้อม จะปกป้องยูงทองนางนั้น ‘เรื่องนี้ต้องถึงเกษียรสมุทรมิเป็นแน่ แล้วบัดนี้ ราชชาผู้ทรงธรรมจะอธิบายต่อพระวิษณุท่านอย่างไร ช่มเหลงภริยา เพียงเพราะ มารยาของสตรีอีกนางเช่นนั้นหรือ’

วิหุตตจำใจต้องหยุดการวิวาทครั้งนี้ นั่นเพราะสิ่งที่เกล็ดมณีบอกแล้ว แล้วแต่เป็นความจริงที่เขาเองก็หาได้มีข้อแก้ตัวไม่ หากเรื่องนี้ล่วงรู้ถึงองค์ วิษณุเทพ เขาเองก็ถือว่ามีความผิด นั่นจึงทำให้เขายอมรามือ แล้วอุ้มพิลาส มยุราขึ้นแนบอก

‘จำไว้เกล็ดมณี...’ เขาเอ่ยทิ้งที่ยังหันหลังให้นาง ‘ข้ามิได้มีใจให้แก่เจ้า’

วิหุตตก้าวเดินออกไปพร้อมกับพิลาสมยุราที่หันมายิ้มเย้ยนางด้วย ใบหน้าที่แสดงออกชัดเจนถึงความมาดร้าย เกล็ดมณีมองตอบทั้งรอยยิ้ม ที่มีต่างจากอีกฝ่าย นั่นจึงทำให้ใบหน้าทะนงของยูงทองเริ่มฉายชัดถึงความเกลียดชังในตัวนาง แต่มีหรือที่นาคิผู้สูงศักดิ์อย่างนางจักยินยอมให้ ทิพยปักษาดำจ้อยมาช่มเหลงอยู่ฝ่ายเดียว

หนึ่งปีศาจ...

ความทรงจำที่แสนเลวร้ายเมื่อหลายร้อยปีก่อนลึกลงสุดลง เกล็ดมณี ตัวลั่นเทิ้ม มิควรมีสตรีนางใดในนิมพิลต้องประสบความโหดร้ายเช่นเดียวกับนาง ความเจ็บปวดแผ่ซ่านไปทั่วดวงหทัย ถึงแม้จะผ่านมานานเนิ่นแล้ว ก็ตาม

เจ้าของใบหน้างามทอคล้ายตามองดวงจันทร์ราสุกสกาวบนท้องนภา

อย่างเลื่อนลอย บ่งบอกว่าราตรีนี้ยิ่งอีกยาวไกล ธารทิพย์ที่ชดทลายปกป้อง ลมเย็นยามดึกก็ให้นางยังมีรู้ตัวว่าตอนนี้นางออกจากสมาธิแล้ว นางจึงเพียร คิดถึงสิ่งเลวร้ายที่ควรจกลืมเลื่อนไปเสีย แต่ใจก็ยังจดจำฝังไว้ในเบื้องลึก แห่งห้วงหทัย

เป็นข้าเองหรือไม่ ที่เลือกเก็บความเลวร้ายนั้นไว้...

สายลมเย็นพัดเฉื่อยฉิว ถึงแม้จะมีได้พัดผ่านร่างบางโดยตรง แต่ก็ สัมผัสได้จากเสียงที่ดังแว่วท่ามกลางราตรีสงบ กลิ่นหอมจากถุงหอมโชนมา เตละจุมุกทำให้นางรู้สึกอบอุ่นขึ้นมาจากภายใน นั่นจึงเป็นเหตุให้นางพิเคราะห์ ถึงสิ่งที่อยู่ภายในห้วงหทัยของนาง ณ ห้วงกาลนี้

หรือจะเป็นเจ้าที่เข้ามาทำให้ข้าลืมเลือนเรื่องราวเหล่านั้นกันแน่...อนิล